

CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 10, 1967 — No. 791 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

HET HART VAN DE ZAAK

Aan een dominee is niets menselijks vreemd.

Al mogen de mensen dit zo'n vijftig jaar geleden in twijfel getrokken hebben en de dominee op een monument heben geplaatst, wij zijn in onze tijd nuchterder geworden. Een dominee is maar een gewoon mens. Daar zijn wij het met elkaar over eens en daar zullen de dominees zelf eveneens mee instemmen. Daarom zal een dominee, die zich achter zijn ambt verschuilt, het contact missen met zijn gemeente en zich niet lang kunnen handhaven.

Met het werk dat een dominee doet ligt het iets anders. Het zwaartepunt van zijn ambt is de bediening van het Woord van God. Daarmee zijn de dominees niet boven kritiek verheven, maar het wordt bedenkelijk als men de dominee de zondebok maakt voor het zich niet onderwerpen aan het Woord van God.

Verleden jaar is er een boek verschenen onder de titel "Daar gaat een dominee voorbij" (Uitgave Moussault, Amsterdam). Daarin geven een aantal mensen hun ervaringen weer met dominees en in vrijwel alle gevallen moeten die ervaringen dienen om te laten zien, waarom deze mensen de kerk de rug hebben toegekeerd. Zeker, er staan ook enkele waardevolle bijdragen in (wij denken b.v. aan het artikel van Mr. W. F. de Gaay Fortman), maar die waardevolle bijdragen worden verre overschaduwd door die, waarin over predikanten wordt geschreven op een wijze, waarop het haast vanzelfsprekend is, dat de schrijvers de godsdienst vaarwel hebben gezegd. Er is zelfs een atheïst bij, die zegt dat hij geen waardering voor dominees kan opbrengen!

Nu is het uiteraard een koud kunstje om dominees te noemen, die niet geslaagd zijn. Dat zou men ook kunen doen bij onderwijzers, dokters, ingenieurs, metselaars, huisvrouwen, en noem ze maar op. Evenmin zou het moeilijk zijn om namen te noemen van predikanten, die een onuitwisbare invloed hebben gehad. Maar dit alles raakt het hart niet. En daarom is dit boek misschien wel pikant, maar het gaat met een grote bocht om het eigenlijke probleem heen.

Een dominee bedient het Woord van God, of moet dit althans doen. Niet wat ik van die dominee als mens denk, maar wat mijn response is tot dat Woord van God, is het criterium. Daar moest eens een boek over gepubliceerd worden. Want met alle gepraat over dominees, wat ze doen en wat ze moesten doen, dreigt de hoofdzaak uit het oog verloren te worden. En die hoofdzaak is in hoeverre ik mij gelovig aan dat Woord onderwerp. In hoeverre dat Woord mijn levensprogram beïnvloedt. Hoe dat Woord mij overtuigt van zonde en daarna verzekert van de verzoening met God.

Daarover rept "Daar gaat een dominee voorbij" practisch niet. Het weidt breed uit over exotische en uit de tijd zijnde predikanten, die wij ons nauwelijks meer kunnen voorstellen. Maar het hàrt van onze godsdienst, dat is dus onze dienst aan God, blijft onaangeroerd. En dit is nu juist, waar wij mensen van onze tijd, en waar de jeugd van onze tijd, dringend behoefte aan hebben.

★

★ ★

ROME BLIJFT ROME

Oecumene is een zeer gevleugeld woord in onze dagen.

Zelfs de Rooms-Katholieke Kerk is er, in het bijzonder sinds de dagen van Paus Johannes XXIII ten nauwste bij betrokken. Men heeft de hand uitgestoken naar de protestanten en men is gaan theologiseren en exegetiseren, waardoor deze en gene zich afvroeg of de R.K. kerk zich van deze bolster van kerkelijke hiërarchie ontdeed.

De tegenwoordige paus, Paul VI, is er blijkbaar niet helemaal gerust op. In een brief aan de R.K. bisschoppen waarschuwt de paus tegen nieuwe meningen, die zich binnengedrongen hebben op het terrein van de "Catholic teaching". En hij voegt er aan toe, dat deze meningen aanvechtbaar zijn in het licht van de waarheid, zoals die met autoriteit door de Kerk wordt onderwezen.

Dit laatste, ziet u, kan moeilijk worden misverstaan.

U kunt over oecumene praten en u kunt een gedachtenwisseling hebben, er moet een zekere vrijheid van theologie en exegese zijn, maar tenslotte is er een autoriteit die u niet kunt passeren. En dat is de autoriteit waarmede de R.K. kerk haar onderwijs geeft.

Rome blijft Rome.

Als er al iemand een illusie mocht hebben, dat de tegenwoordige houding van sommige Rooms-Katholieken een brug zou kunnen slaan tot samenwerking en uiteindelijke éénwording, dan moge deze pauselijke uitspraak hem tot nadenken stemmen. Want van deze autoriteit zal de Rooms Katholieke Kerk geen afstand doen, alle oecumenische bedrijvigheid ten spijt.

HARDE WIND . . .

AMSTERDAM — Op 23 februari is vermoedelijk door een hevige windstoot een blinde buitenmuur van het gebouw van de Seven Up Bottling Co. aan de Anthony Fokkerweg in Amsterdam ingestort. De muur, die ca. 68 meter lang is en 12 á 14 meter hoog, kwam in zijn geheel terecht op de naast het gebouw gelegen parkeerplaats, vele auto's onder het puin bedelvend.

Bedreigd geloof (1)

In het boek van drs. Puchinger, "Is de gereformeerde wereld veranderd?", waaraan wij enkele artikelen hebben gewijd, komt het verhaal voor van Mr. Meynen, die in zijn jeugd het openbare gymnasium bezocht en door de leraar in de natuurkunde naar het geraamte van een aap werd gestuurd. "Bekijk die gorilla maar eens," zei de leraar, "waar je grootvader van afstamt, al leert je vader dat je van Adam afstamt."

Onder onze jongeren zijn er velen, die, ook al zal het waarschijnlijk in bedekte termen worden gezegd — in Canada en Amerika past men nu eenmaal de regel toe van 'don't hurt one's feelings' — meermalen hun geloof zien bedreigd. Deze jongeren hebben het dan ook niet gemakkelijk op de public school. Misschien uiten ze zich niet, maar op zo'n school worden toch vragen op hen afgevuurd, die je als jongere, niet zo maar naast je neer legt. Vooral omdat men in klasverband leeft, wil men liever geen buitenbeentje wezen. Men is al een immigrant—, wanneer men dan ook nog de wetenschap(!) durft tegenspreken, dan maakt men een slechte beurt.

Thuis willen de jongeren er misschien liever niet over praten. Vader en moeder hebben alleen maar de lagere school doorlopen en begrijpen er toch niets van. Bovendien kennen ze het Engels maar half. Waarom, zo denken ze waarschijnlijk bij zichzelf, zullen we onnodig herrie schoppen?

Inderdaad, onze jongeren hebben het niet altijd even gemakkelijk!

Trouwens de ouders weten vandaag soms ook niet wat ze er mee aan moeten. Alles schijnt tegenwoordig op de helling te komen. Vele jongeren doen daar flink aan mee.

Wat moeten we nu?

Stel U voor dat uw zoon inderdaad met allerlei vragen over de wetenschap, b.v. in verband met de schepping van de aarde en de mens, thuiskomt. Wat moet U als ouders hierop antwoorden?

Begeeft U zich dan vooral niet op wetenschappelijk terrein. Zeg dan niet dat U toch wel eens hebt gehoord dat geleerde mensen de evolutieleer afwezen. Ook al zal dit juist zijn, U begeeft zich zodoende toch op glad ijs, want uw zoon zal andere wetenschappelijke vragen opwerpen, waarop U geen antwoord weet. Het is dan ook veel beter om eerlijk te erkennen dat U wetenschappelijk niet voldoende onderlegd bent om op deze concrete vragen een afwijzend antwoord te geven.

Hiermee is uw taak niet afgelopen. U zult onder meer wel naar voren moeten brengen dat een niet-christelijke leraar in zijn critiek op het scheppingsverhaal uitting geeft aan zijn ergernis aan het **evangelie**. U zult er met nadruk op moeten wijzen dat vanuit het ongeloof door het hanteren van een wetenschappelijk bewijs meestal een aanval wordt gedaan op het **geloof**.

Het is daarom van zo groot belang dat de ouders hun kinderen in dergelijke omstandigheden op de **kern** wijzen: het geloof in Jezus Christus. Die andere vragen zijn daarmee nog niet opgelost, maar de houding van de ouders helpt de kinderen om, ondanks de crisis waarin ze verkeren, niet uit de koers te geraken. Hoe vaak hoort men vele afgestudeerden niet zeggen dat ze mede door het oprecht geloof van hun ouders de crisis te boven zijn gekomen. Het levend geloof van de ouders moet men beslist niet onderschatten!

Sommige ouders wijzen hun kinderen op de tekst dat God Zijn evangelie voor de wijzen en verstandigen heeft verborgen, maar aan de kinderen heeft geopenbaard. Men wil daarmee dan zeggen dat het eenvoudige geloof van de mensen die niet hebben gestudeerd toch eigenlijk je ware is. Dit zegt de bijbel echter in het geheel niet. Met deze wijzen en verstandigen zijn niet uitsluitend de **geleerden** bedoelt, maar degenen die wijs en verstandig in eigen ogen zijn. Die menen dat ze zonder God wel kunnen leven, **onafhankelijk** van Hem. Daartegenover staan de kinderen die zich **afhankelijk** weten van hun ouders. Tot die 'wijzen en verstandigen' behoren allerlei soorten mensen. Mensen die menen dat de wetenschap hen in staat stelt om de bijbel aan de kant te zetten, maar eveneens de gewone burgerman, die meent Christus niet nodig te hebben, omdat hij een oppassend persoon is en bij vrienden en buren goed bekend staat. Het zijn **deze** wijzen die zich ergeren aan de **dwaasheid** van het kruis, omdat het kruis zegt dat de mens Christus nodig heeft, Die hen met God verzoent. Daar willen die 'wijzen en verstandigen' niet aan! Daniël was een begaafd mens, Paulus was 'smart', Jesaja beschikte over bijzondere literaire gaven, toch waren ze niet 'wijs' in de zin waarin de genoemde tekst over de wijzen en verstandigen spreekt. De bijbel is niet tégen intellectuelen. God gebruikt ze meermalen in Zijn dienst (b.v. Mozes). De bijbel is niet tegen de wetenschap, maar waarschuwt wel tegen de eigen-wijsheid.

Men moet als ouders evenmin gaan zeggen: Ik begrijp niet dat je daar nu zo'n moeite mee hebt. Bij ons kwamen dergelijke vragen niet eens op. Zo eenvoudig liggen de zaken niet. Door de omstandigheden kwamen de ouders met dergelijke vragen waarschijnlijk niet in aanraking en leverden deze problemen nooit enige moeilijkheden op. Bovendien is de ene de andere niet. Ook wat het geloofsleven betreft is er verschil. Johannes geloofde in de opstanding, maar wat heeft Thomas hiermee een moeite gehad. Toch zocht de opgestane Heiland ook deze Thomas op!

Men zal als ouders evenmin een minderwaardigheidsgevoel moeten krijgen omdat hun kinderen op het gebied van de wetenschap hun meerdere zijn. Sommige ouders voelen hierdoor hun ouderlijk gezag aangetast. Dit is niet juist. Het ouderlijk gezag hangt niet in de eerste plaats af van wat men weet, maar vooral van de wijze waarop men leeft. Het komt er voor de ouders op aan of het geloof in hun leven werkelijk de beslissende rol speelt, of ze metterdaad bereid zijn hun zwakheden te erkennen en zich zelf willen wegcijferen om hun kinderen bij te staan. Ouders mogen gerust eens brokken maken. De kinderen weten heel goed dat een leven zonder brokken een onmogelijkheid is. Het gezag van de ouders wordt echter ondermijnd wanneer de ouders hun **taak** niet serieus opvatten. Wanneer de kinderen van hun ouders niet de steun en leiding ontvangen die zij van hen mogen verwachten. Dit vertrouwen en deze steun zijn zeer **beslissend**.

Met de houding van de ouders zijn de vragen nog niet opgelost. Aangezien de ouders in vele gevallen niet bekwaam zijn om de wetenschappelijke vragen met hun kinderen te bespreken, zullen wij naar andere wegen moeten zoeken.

Het komt mij voor dat wij ons tot nu toe hiermee te weinig hebben beziggehouden. Wij leggen de nadruk op de christelijke scholen, maar zullen eveneens aandacht moeten besteden aan de jongeren die de public highschools bezoeken. Plaatselijke predikanten zouden b.v. de catechisanten die naar de highschool gaan zo nu en dan eens thuis kunnen uitnodigen om op een prettige en open manier de problemen waarmee zij zitten te bespreken.

Bovendien zou het aan te bevelen zijn om gedurende de kerst- en paasvakanties een 'camp' te organiseren of een conferentie (misschien een wat te zwaar woord voor de dartelende jeugd) te houden om gezamenlijk de problemen te bespreken. De Calvinistische Studentenbond in Nederland organiseerde in de zomervakantie kampen voor leerlingen van de middelbare scholen. Misschien zou men in Canada dergelijke kampen kunnen organiseren, waar spel en ernst elkaar afwisselen.

Ongetwijfeld zal de christelijke pers zich meer met de problemen van de jeugd moeten gaan bezighouden. Ons blad hoopt daarin niet achter te blijven. We hopen dan ook van harte dat de intellectuelen onder ons bereid zullen zijn om ons bij de uitvoer van die plannen behulpzaam te zijn.

P.T.

In dit nummer

Mao Tse-tung (1) — pag. 3

India: einde van de democratie? — pag. 5

Revenge; Dutch Reformed style — pag. 11

Wilt U ons een plezier doen?

Boven Uw naam en adres staat de maand waarin Uw abonnement is verlopen.

Wilt U even zien of U deze maand Uw abonnementsgeld moet betalen?

Door tijdige betaling bespaart U ons veel administratief werk en we verzoeken U daarom vriendelijk in dat geval ons METEEN het verschuldigde bedrag te betalen.

Verslag A.R.S.S. Bestuursvergadering

Toronto, 6-9 Februari 1967

In dit Canadese centennial jaar zijn we als A.R.S.S.-ers inderdaad aan de opening van een Instituut voor Christelijke Wetenschap toe. Maar denk alstublieft niet dat zo'n grootse onderneming zo maar in een handomdraai tot stand komt. Er is niet alleen 'n groot huis voor nodig met voldoende ruimte voor leskamers, spreekkamers en administratie plus woongelegenheid voor de betrokkenen, maar er is voor alles behoefte aan personeel; aan mannen van wetenschap, minstens twee, die het Instituut vormen en richting geven moeten. Bovendien moeten er Directeuren en Curatoren komen voor het dagelijks beheer. De A.R.S.S. heeft mensen op de weg nodig, die verantwoordelijk zijn voor de voortdurende en geregelde inkomsten. Overal verspreid in ons grote land moeten actieve organisaties komen, die het hele werk helpen dragen en in stand houden.

Met al deze problemen heeft het Bestuur zich grondig bezig gehouden. Het was soms precies alsof we al een Instituut hadden waarvoor nu verschillende regels moeten worden vastgesteld en alsof we al de mannen al hadden wier instructies nauwkeurig op papier moesten worden gezet. Dat was de wijdse visie die deze vergadering gekenmerkt heeft. Zelfs was er een rapport dat beschreef hoe de feestelijke opening van het Instituut zou moeten plaats vinden. In deze situatie hebben we opnieuw heel diep onze afhankelijkheid beseft. Wat kunnen wij, mensen, doen zonder de Heer die ons maakte? U moet er onze constitutie nog maar eens op na lezen: daar staat het zo prachtig in uitgedrukt: "In ootmoedig besef van onze afhankelijkheid van de Drieënige God, Die alle dingen tot aanzijn riep tot Zijn eigen glorie" ondernemen we dit werk. Zo vervulde ook het bestuur deze keer weer zijn taak; in geloof, juist zoals de vereniging in 1956 werd opgezet, met vurig gebed en in vast vertrouwen. Nehemia's woord moet maar nooit uit onze gedachten gaan: "De God des hemels, Hij zal het ons doen gelukken, en wij, Zijn knechten, zullen ons gereedmaken en bouwen."

* * *

Het is natuurlijk niet de bedoeling dat ik notulen van deze bestuursvergadering neerschrijf. In min of meer willekeurige volgorde ga ik verslag geven van wat besloten werd.

Voor de opening van het Instituut op 6 en 7 oktober zal in de eerstvolgende maanden een geschikt pand moeten gezocht en gevonden worden. De speciale commissie die benoemd werd om dit alles, inclusief een grootscheepse financiële actie, te verzorgen, zal wel spoedig van zich laten horen.

Het was een grote teleurstelling dat Mr. B. Zylstra berichtte niet voor september 1968 voor het Instituut beschikbaar te zijn. Daar dit zou betekenen dat we met slechts 1 man, Dr. H. Hart, zouden moeten beginnen, moet er worden omgezien naar een voorlopige vervanging. Besloten werd Dr. Hart zo spoedig mogelijk vrij te maken van zijn taak als Executive Director van de Vereniging. Hij moet de handen vrij krijgen voor de voorbereiding van het Instituut. Mr. John Olthuis van Edmonton werd, staande de vergadering tot Executive Director benoemd.

De Statutenwijziging werd door het Bestuur aanvaard. Ze moet nu eerst door de leden worden goedgekeurd en daarna in een nieuwe ledenvergadering volgend jaar worden aangenomen, voordat ze van kracht kan worden.

"Voortaan één soort van lidmaatschap," zal vele bezwaarden bevredigen. Allerlei overgangsmaatregelen werden genomen, omdat de contributie blijft op $25.— per jaar. We verwachten dat onze "associate members" leden zullen worden. Mocht dat moeilijkheden geven van financiële aard, dan wordt het aan hen overgelaten hoe ze geleidelijk hun contributie van $10 op $25 willen brengen. Bij verhoging van $5 per keer, kan de zaak in 3 jaar rond zijn. Onze 1210 "associate members" zullen op hun verzoek met vreugde terstond als leden ingeschreven worden.

Tegen de naam van onze vereniging zijn in de loop der jaren herhaaldelijk bezwaren ingebracht. Niet alleen de bekende tegen de afkorting. Ook tegen het woord "scientific", wat beslist niet uitdrukt wat we met het hollandse woord "wetenschappelijk" bedoelen. Bovendien tegen het woord "Reformed", dat door niet-Hollanders van afkomst hardnekkig met "Reform" verward wordt. Hebt u wel eens opgelet hoe voorzichtig en nadrukkelijk de omroeper van het Radio Back to God Hour dat woord altijd uitspreekt? Hij blijkt ook van dat misverstand te weten. Alle kerken van Reformed karakter houden dat woord eenvoudig in haar naam, hoeveel getob ze er ook mee mogen hebben. Maar van de kant van de propaganda werd in de Bestuursvergadering opgemerkt dat als we nu toch veranderen moeten we dat woord er maar bij moeten laten zitten. Het gaf in contact met anderen telkens moeite genoeg. Wij hebben als mensen van gereformeerde levensovertuiging onze Christelijke scholen en Christian Highschools, onze Christelijke Arbeidsorganisatie en onze Christelijke Action Foundation. En die namen betekenen stellig niet dat de betrokken acties minder beginselvast zouden zijn. Na vrij wat discussie kwam het er eindelijk van: de naam gaat veranderd worden in Association for the Advancement of Christian Scholarship, oftewel Vereniging voor de bevordering van Christelijke Wetenschap. Ook dit zal een verandering zijn die een geleidelijk karakter moet dragen. We zullen allemaal wat wennen moeten. Daarom nemen we er wat tijd voor.

Als de nieuwe statuten werkelijkheid worden zullen we Regional Councils krijgen. De chapters, liggend binnen een bepaald district, zullen vertegenwordigd worden in de Raad van dat district. Er komen 6 van zulke districten. No. 1, British Columbia en West U.S.A.; No. 2, Alberta; No. 3, Saskatchewan, Manitoba, Noord-West Ontario en Centraal U.S.A.; No. 4, Zuid-West Ontario en U.S.A.; No. 5, Centraal Ontario; No. 6, Oost Ontario, Maritimes en Oost USA. Elk District zal vertegenwoordigd zijn in het Bestuur, No. 1 door twee, No. 2 door twee, No. 3 door één, No. 4 door twee, No. 5 door drie en No. 6 door één lid (leden). Op de duur zal het belang van deze verandering blijken.

Inzake de propaganda zal er meer aan West Canada gedacht worden dan tevoren. Rev. John VanderStelt werd benoemd als Development Director in dat deel van ons land en Mr. VanOosterum werd gevraagd nog een jaar in zijn functie in Oost Canada te willen blijven.

* * *

Finncieel bleek het vorige jaar vol verrassingen te zijn geweest. Ondanks de sterk verhoogde begroting, omdat we toen opeens drie personen hadden in volle dienst der vereniging, gingen de inkomsten de uitgaven ver te boven, terwijl toch de uitgaven meer dan de helft hoger waren dan de begroting uitwees. Om een enkel voorbeeld te noemen: het aantal leden groeide, het aantal "associate members" overschreed de duizend en tal van giften kwamen in. Deze inkomsten vloeien ook nu nog geregeld binnen. Sinds de bestuursvergadering in de herfst wonnen we 140 nieuwe leden, waarvan alleen nu tijdens deze vergaderdagen 25. Ons totaal aantal leden staat nu op 392, tegen 140 in 1965; "associate members" op 1210, tegen 700 in 1965. Elke nieuwe functionaris in volle dienst bracht totnogtoe al zijn eigen onkosten mee en nog veel meer dan dat. Zo gaan we het kritieke jaar 1967 zonder bezorgdheid tegen. De resultaten van januari en februari geven daartoe alle reden.

Aan het afscheid van Dr. Schrotenboer is tijdens een feestelijke maaltijd speciale aandacht besteed. Hem is veel dank gebracht voor zijn volhardende en onvermoeide arbeid voor de vereniging. Die dank werd ook omgezet in stoffelijke vorm.

Drie andere oudgedienden gingen de Board verlaten, n.l. Prof. Runner, Dr. Kooistra en de schrijver van dit verslag. Nu is ook de enige die nog in het Bestuur was vanaf de oprichting, elf jaar aan één stuk, afgetreden. Van de 14 Trustees, wier namen in onze Charter voorkomen, is alleen de tegenwoordige voorzitter, Rev. Alvin Venema, nog bestuurslid. Rev. Jac. Vos, aan de beurt van aftreding voor de eerste termijn, was herkiesbaar. Bij de voordrachten voor nieuwe verkiezingen werd uitgegaan van de pas gevormde districten. Tweetallen zijn, voor District 2: M. VanderMeulen en H. VanBrummelen, beide van Calgary; voor District 3: Rev. J. C. DeMoor en Rev. L. Tamminga; voor District 4: Rev. J. Vos en K. Vreugdenhil, beide van Chatham, Ont. De ledenvergadering wordt gehouden op 11 maart in Toronto. Overwogen wordt, de volgende ledenvergadering te houden in West Canada.

* * *

In zijn eerste jaarverslag, waarvan we vanwege het Instituut hopen dat het ook zijn laatste mag zijn, zegt Dr. Hart als Executive Director dat dit jaar kritiek zal zijn voor onze vereniging. "Zal dit jaar het begin betekenen van een voortdurende vooruitgang? Of zal het een jaar zijn waarvan we later zullen moeten zeggen: toen mislukten de allereerste stappen die we zetten op de weg naar een Christelijke Universiteit?"

Er is nog nooit zo'n sterk beroep op ons allen gedaan als het in dit jaar zal gebeuren. Alleen in vereniging van al onze krachten zullen we tot grote dingen in staat zijn. Moge God in Zijn grote genade over ons daartoe geven alles wat we nodig hebben.

F. Guillaume.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

RABIES

by Dr. J. Van Belle.

In October 1964 four people were bitten by a rabid cat. Treatment was started that same day, but failed in at least one victim — a four-year-old girl. She died three months later.

In Canada rabies is found in wild animals (chiefly fox and skunk), in farm animals (cattle) and in dogs and cats. Especially for those people who are in daily contact with wild or domestic animals rabies is a real hazard. The cause of the disease is a virus which is a very small living organism; so small that it can only be seen by a special kind of microscope. The virus attacks the nerve cells in the spine and brain. Once the disease is established it is always fatal.

In animals there are two types of rabies. In 'furious rabies' the animal first goes through a time when it is easily frightened. Its appetite changes and it will gnaw and swallow stones, sticks and the like. The voice becomes hoarse. After two or three days the animal becomes very excited. It will break away and run great distances in an aimless manner. Now it will attack and bite anything that comes in its path. The muscles of the throat become paralysed and this will be more pronounced as time goes on. Finally the saliva just drools from the mouth, the limbs become paralyzed, the animal becomes unconscious and dies.

In about 20% of the infected animals the disease is of the 'dumb' type. Here paralysis and coma are the sole manifestations. Death occurs within 3 or 4 days.

In men the disease is contracted from bites, occasionally from scratches or abrasions that are contaminated with the saliva of the sick animal. Via the nerves the virus travels to the spine and brain, where it attacks the nerve cells and causes paralysis. The sick human being will become very restless, pacing back and forth, will be unable to speak properly and may be troubled by hallucinations. Fever, convulsions and paralysis are common features. The most characteristic finding is painful contraction of the muscles of the throat. This is initiated by the mere act of swallowing. The result is that the patient becomes afraid to even swallow his own saliva which drools from the mouth. Death is due either to convulsions or paralysis.

In men, rabies is a unique disease. Often the incubation period (the time that the virus needs to travel to the Nervous System) will be so long that vaccination (i.e. immunization) of a person is possible when he has been exposed to the virus already. The length of the incubation period depends on the area where the person is bitten. In leg bites it is about 60 days, in arm bites 30-40 days and in bites around the head and neck the time is shorter still. During this period of time it is possible to inject the person with massive (i.e. it is possible to vaccinate the doses of inactivated rabies virus person) so that his body may develop antibodies against the live virus that was introduced through the bite from the sick animal. Pasteur developed this method in 1885. In this way he saved the life of a 9-year-old boy who had been bitten by a rabid dog.

The immunization is not without side-effects. Paralysis following the immunization has been reported — so far however all patients have recovered. Depressions and other mental disturbances can also result. However when we weigh the risk of rabies (which up to now has always been fatal in humans) against these hazards there should be no hesitation to immunize a person who has been exposed to rabies. Immunization may also be desirable in certain persons who are continually in contact with animals, e.g. veterinarians. The World Health Organization Expert Committee on Rabies recommends a course of 2 or 3 doses with anti-rabies vaccine (at one month intervals). After six months this should be followed by a booster dose. One month after this last injection the blood is tested for the presence of anti-bodies (defense cells). If there are no anti-bodies more booster doses must be given.

When a person is severely bitten in the head and neck region or when a wild animal is involved, a serum that contains antibodies already is used in addition to the vaccine in order to give the patient protection right from the start.

The first aid treatment of a wound with possible exposure to rabies is very simple. Wash it immediately and flush it with water and soap, detergent or (if nothing else is available) just with water. Keep in mind however that the most effective way of dealing with the wound is to irrigate it with a 20% solution of soft soap — this kills the virus. This treatment is continued by the physician in his office or in the Emergency Department. Here it will also be decided if anti-rabies serum or vaccine has to be given.

The effective control of rabies depends upon the cooperation of the public with several branches of the government. When a person has been bitten and there are reasons to suspect rabies one should contact the nearest federal veterinary officer or if this is impossible any practising veterinarian, medical officer of health, police officer or game warden. All cases of suspected rabies are investigated. If at all possible the suspected animal is not killed but confined for necessary observation. The head is the most important part of the animal. Examination of the brain cells will confirm or make the diagnosis of rabies. This is carried out by the Animal Diseases Research Institute in Hull, P.Q. (When you kill an animal suspected to be rabid — do not shoot it through the head). In domestic animals vaccination is a protection against rabies. It consists of one shot, which would be repeated at yearly intervals.

CANDID COMMENTS

CANADIAN UNIVERSITY STUDENTS OVERSEAS

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

Foreign aid has become a term which most Canadians associate with assistance to the developing nations through the External Aid office of the Department of External Affairs. The majority of Canadians regard it as a fair responsibility which Canada, in a quiet but determined way, has established, with an excellent record. This is particularly true through the Colombo Plan and its extension to other Commonwealth countries. However, there is an aid programme in Canada, initiated, inspired and carried on by young people, which few older Canadians know very much about, although a special section for those in later years has just been added.

This programme, carried out by university students, is Canadian University Students Overseas, known as CUSO. During the last few years CUSO has operated as a private organization doing a tremendous service to most of the developing countries. Through CUSO, volunteers from our universities, without fanfare and until a few years ago entirely at their own expense, move into a bootstrap operation dedicated to help people to help themselves. So important has this service become that, although it continues to be a private organization, the government now assists through transportation and administrative grants. The young people who formulate CUSO's policies and direct its activities, and likewise the senior advisory council, are determined to maintain it as a private organization, flexible and responsible to needs and situations as they arise. I hope it does continue on this basis because herein is the strength and the success of its mission.

It has been my privilege to observe CUSO volunteers at work in several countries, standing in a magnificent way as they join hands with young people of the countries in which they work. The unique and accepted ministry of these students, I believe, is basically because the CUSO volunteer does not represent a government. Rather he is a Canadian dedicated to helping others in the fields of practical daily living, standing on his own strength and worth as a true neighbour and friend, because it is his desire to do so.

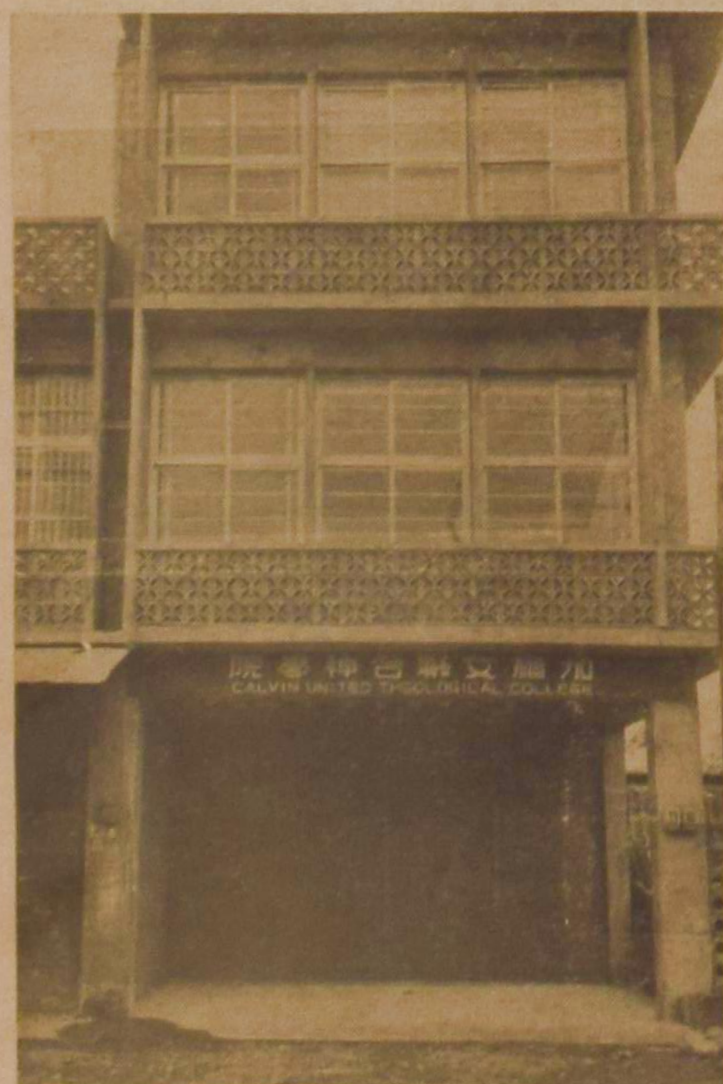
CUSO volunteers enter into contract arrangements with the departments of governments in the countries in which they work so that their basis of living and activity is on a direct par with the nationals whom they serve. This very fact has made CUSO most acceptable to foreign governments which recognize the spirit of friendship and goodwill of these young Canadians, working shoulder to shoulder in the job these governments find difficult or are unable to do themselves.

One of the great resources of Canada is the reserve of goodwill which has been built through the years by individual Canadians who, working in practically every country on their own initiative and very often under pioneer conditions, help others. Canadian University Students Overseas is a legitimate and modern addition which every Canadian should be proud of and certainly is a service which all Canadians should know more about. Personally I regard it as one of the most positive and re-assuring developments in the post-World War II period.

As the number of volunteers grows, the problems of expenses and support increase. It is my hope that Canadians, individually and collectively, will back the vision and dedication of these young people so ably demonstrated in CUSO. What better gift for our Centennial and what better Centennial project could there be for this country? In what more effective way can we help our neighbours in other lands who are not so blessed as we! What greater formula for peace!

CUSO is the only national, non-denominational organization in Canada which undertakes to provide opportunities for all qualified Canadians (and not just university-trained personnel) to spend two years "serving and learning" as a volunteer in a developing country. CUSO officially launched its programme in 1961 with a mere 17 young Canadians heading out for foreign fields until today, in 1967, there are 549 Canadians abroad working under CUSO.

In this our Centennial year, let us remember we stand among the very top countries of the world in our standards of living, and let us each take pride in the fact that our country is making this splendid effort to help those not so fortunate as we are. Truly CUSO in one of the projects which makes us proud to be Canadian citizens.

CALVIN UNITED THEOLOGICAL COLLEGE - TAIWAN

Perhaps the newest college or seminary on Taiwan is the Calvin United Theological College. It stands three storeys high on the outskirts of the windy city of Hsinchu. During the course of an average week eleven teachers from four different cities teach in its classrooms to a student body of seven.

Final first semester examination, January, 1967.

There is hardly a dearth of theological schools on Taiwan, and yet, the existence of another, we feel, is justified. There are other Presbyterian theological colleges, but Calvin United Theological College is unique, and its uniqueness justifies its existence. This uniqueness does not consits in the size of the College's building, or in the number of its books, or in the learning of its teachers, or in the intelligence of its students. The College has only one claim to uniqueness. As its name suggests, it strives to be truly and consistently Calvinistic. Its Catalogue expresses its standpoint in those words: "Calvin United Theological College is devoted to the expounding of the infallible Word of God, the Bible. It stands as a representative of the historic Reformed Faith. Its theological position is formulated in the Heidelberg Catechism and the Westminster Confession of Faith."

The word "united" in the College's name calls for a word of explanation. In our ecumenically-minded age this word may imply compromise, and without compromise this school would not have come into existence. But the compromise which made possible this institution is the kind of compromise which should be in evidence far more often, perhaps, than is actually the case. It is the compromise of those who, while loving and loyal to the Word and convinced of the accuracy of the above mentioned historic creeds, are willing to defer to the will of the majority in matters which involve no sacrifice of the truth. Even this kind of compromise has not come about easily, and this fact in itself gives to this school a significance far out of proportion to its size.

Calvin United Theological College came into existence in October, 1966. It is the joint-project of the Christian Reformed Mission, the Korean Presbyterian Mission, the Orthodox Presbyterian Mission, the Reformed Mission of New Zealand, and the World Presbyterian Mission. Representatives of all these Missions are now on the teaching staff, with the exception of the last mentioned, whose sole missionary is now on furlough in the United States. The course of study is similar to that of Calvin Theological Seminary (Grand Rapids) and Westminster Theological Seminary (Philadelphia). No teacher is paid for his teaching. All students receive scholarship and assist the Mission which sponsors them.

Calvin United Theological College faces the problems and challenges faced by all other seminaries here, one of the greatest of which is the finding of interested high-caliber students, especially college graduates. We appreciate your interest in our College, as shown by your invitation to write this article, and we covet your prayers.

William Kosten,
Taipei, Taiwan.

Reformed Church Planned for Formosa

(Orthodox Presbyterian Messenger) - On Reformation day, October 31, 1966 representatives of Presbyterian and Reformed congregations gathered in Taipei to discuss the forming of a Presbyterian denomination which would hold and proclaim the Reformed faith. The representatives came from as far south as Tainan as well as from central Taichung and Hsinchu and from northern Taipei, and even from "Cave South of the Water" on the northeast tip of the island.

There were 37 voting delegates at the meeting which was held in a new chapel of the Christian Reformed Mission. The meeting was held largely as a result of Reformed missionary efforts by several missions asociated in the Presbyterian and Reformed Missions Council. In the order of their seniority in Formosa they are The Orthodox Presbyterian Church, Christian Reformed Church, World Presbyterian Missions, Presbyterian Church of Korea (Kosin), and Reformed Churches of New Zealand. Addressing the meeting in the opening sermon on the Reformation principles applied to present-day Formosa was The Rev. Peter Tong, a Chinese serving with the Christian Reformed Mission. The Rev. Y. C. Kim, of the Korean Presbyterian Mission, presided at the meeting.

Two main questions were presented for discussion and decision. The most basic was whether or not there should be one Reformed denomination for the whole country. There was unanimous agreement that there should be. The second question — the name of the new denomination — did not meet with such universal agreement, but ultimately a decision was reached. Out of seven names proposed, "Taiwan Reformed Presbyterian Church" was adopted. The name thus expresses the new church's doctrine — Reformed — and its form of government — Presbyterian.

The necessity for establishing such a church has become increasingly clear over the past several years. During this time the Presbyterian Church of Formosa has drifted faster and further into neo-orthodoxy and the ecumenical movement. Never a Reformed church, it is now becoming less and less evangelical.

The meeting stimulated such enthusiasm among the delegates that the next meeting will be held in three months instead of six as originally considered. (RES)

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

19

The previous chapter brought out how among our immigrants very soon groups were formed for worship. In some places this took longer than in others, depending on the number of people present, but it was a natural development which was bound to come. In the heading for this chapter I have called it informal worship: it was worship of the true God in Jesus Christ according to His Word; the church as a communion of saint, as the body of Christ, was present; but it was not yet organized according to the biblical pattern, the worship was not under guidance of a local consistory. In that sense it was informal worship, though it was conducted after the pattern for such worship followed in our churches.

Usually there was but one service on a Lord's Day. There were in the main two reasons for that: in many cases the place of meeting — often a church — was available only once a day; and for very many of our people living so far apart and having chores to do morning and evening and having so little transportation it was very difficult to get together twice a day. In time this got better but in the beginning this was the only practical arrangement. This being so most of them made a serious effort to bring the whole family, little babies too, to the service.

Many of the places of meeting, especially churches, were good to meet in; others were a definite handicap. The basement of the Baptist Church in Aylmer had loose, creaky chairs to sit on, and when we instituted a nursery for the little ones we could hear the babies in the next room. We were glad to secure the town hall in Strathroy for our services, after a lot of effort, but there too the loose chairs made us long for our own church. Our people in St. Thomas for a long time met in the YWCA, in the gym. The place itself was not too bad, but on the walls were all kinds of placards used for games, etc. which were rather distracting, and once during a service someone on the next floor was moving out and insisted on walking back and forth while below I was trying to bring a message. In another place we clambered to a third floor for a service. Still another hall was so low and dingy and stuffy that I just could not get the words out and I went home discouraged. We are glad such things are now behind us.

It was difficult to start the service on time. Some had to come long distances. Some did not have the cooperation of the farmer in getting the chores done in time. Transportation for many was a problem: they had to depend on others. Running around to pick up this family and that one took time. In the winter roads were often difficult. There have always been people who make it a point to be on time, and others who do not. It was natural on arrival to stop outside and talk. They saw so little of each other and they had so much to talk about. Right along new families arrived, often relatives or former neighbours. There was so much to discuss that the time of meeting was forgotten. In Ilderton, for instance, more than once on a bright Sunday morning, when the time for the service had come, I had to clap my hands to remind them. Shaking their heads about being so forgetful they would hasten inside. When all were in it took a while for quiet to prevail. As conditions improved we cultivated a better relationship with the clock.

Informal Worship

At this point the missionary had his own problems. He had already mde a trip, picked up people, talked with them about their experiences and problems, perhaps had just finished teaching a class of children or young people. Once, when I was coming out of a basement to the service, at the top of the stairs a wellmeaning brother stopped me, said he had a very pressing problem, — could I talk with him a moment? I quietly asked him to wait until after the service, and he agreed. Coming to the pulpit one must be ready at once to conduct a song service, to make a string of announcements, to welcome new people. At times while the offering was received and the congregation was singing I had to close my eyes just a moment . . . what was the sermon about? How did it begin? Oh yes . . .

First all the services were in the Dutch language. That is such Dutch as we ministers from the U.S. knew. Our preaching was in the seventeenth century Dutch of the Statenbijbel, not the modern Dutch our people had heard in the old country. Some, especially the younger set, sneered a little about the oldfashioned language in our preaching and teaching and prayers, and in De Wachter. Our pronunciation was perhaps a bit stiff. Some of us talked Dutch with an American accent. The word order at times was more English than Dutch. We did the best we could. The people could understand our thoughts and in general appreciated our presence and our message. A few might goodnaturedly remark about our old Dutch and call attention to their revised version of the Bible. When we read it and began to use it in services this situation got much better.

The people noticed a difference in what I may call the trend of our sermons. It is difficult to say in precise language just what it was. Certainly in the fundamental truths we were one. But we came out of different churches having different histories and problems and emphases. Perhaps in general the sermons in the Netherlands were a bit more dogmatic, higher in language, especially so in the cities, practical in their own situations. Ours were simpler, sound in doctrine but not so dogmatic, more evangelical, with a bit more emphasis on the experimental element in our religion. This is a very general description, open to many additions, but in general I think it may do. Some of our folk told us that at first they felt that somehow there was a difference but after a while they got used to us and were edified more and more. We tried to provide for a need, fell short as is true of all preachers, but were used of God to be a blessing.

Ministers and some of the people as well often complained about restlessness in the services. It was quite a contrast with the quiet generally found in our American churches. This was not because our folk were as such less reverent: it was largely a matter of circumstances. Many lived very tense lives, were fidgety. Probably before the service they had had exciting conversations about their struggles and relatives in the Netherlands. In a few cases coming in they saw newcomers whom they knew and without thinking they waved to them and their attention was drawn aside. The noisy chairs were already mentioned. Little children got restless, had to be hushed. In one service I conducted a young couple fussed all through the service to hush their child. I preached there but once, did not want to embarrass the couple by hinting that they take the little one out, so I went on, but it wrecked the service for me. In a similar case a family was in church the first time, fresh from the old country, let the children move around . . . I felt that the message was largely lost. On another occasion two little ones had to be carried out by two girls of the congregation while screaming at the top of their voices, all while I was trying to preach the Word of God. That was enough to make the mothers decide to start a "kinderwacht", a nursery. Such conditions have long since been overcome. When after nine years we were leaving Canada to return to the U.S., Elder Haagsma in London in farewell remarks said, "When you came to us your hair was dark; now it is gray . . ." Maybe there were reasons.

Some of these groups were fortunate in having an experienced organist among them; others had to get along with players who had no such experience but did the best they could. The singing in the Dutch was enthusiastic, lively; in the English we had much to learn.

One question we ministers faced: should we pronounce the benediction? In a mission group, as long as the offices were not instituted, this was not done. But among our immigrants this ws different: these by and large were Christian believers, members of the Church of Christ, not yet formally organized, but the Church of God. So from the beginning I used the customary salutation at the opening of the service and the benediction at the close. On a purely technical ground that could be challenged but I felt that essentially it was correct. I think this was the general practice of our home missionaries.

I preached on both so-called "free" texts and on a part of the catechism, as there was opportunity, as is done in a regular church.

These services were beginnings. They left much to be desired. They were interesting too: Here we had opportunity to lay foundations for a new church life. They meant much to our people: this was the only or the main opportunity in the week to meet one another. This was an event in their lives. They served also to develop strong ties of unity. How at times, in the midst of problems, we could feel the communion of saints! God was there with His blessing, and it was good to be there.

It's good to have money and the things that money can buy; but it's good to check up once in a while and make sure you haven't lost the things that money can't buy.

George Horace Lorimer

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE JANUARY PROBLEMS

No. 236 (Zepler)

The white King stands in the way. The Rooks are prevented from co-operation because of his majesty. This situation causes a good plan: 1. K-N7; 2. K-B8 and 3. RN8-N6 mate. However, there are 2 sub-threats. NK2 could mate if the black Rook at R5 would disappear, and BR6 could mate without the black Rook at B6. Black has to do something to prevent white's dangerous threat. So two interesting variations appear:

a. 1. —, R(R)-B5; 2. B-B8 ch, RxB; and 3. N-KB5 mate.

b. 1. —, R(B)-B5; 2. N-KB5 ch, RxN; and 3. B-B8 mate.

You certainly will agree with me that this problem has an excellent idea, worked out in a fine way.

No. 237 (Feldbrugge)

This two-mover belongs to the easy ones. The white Queen is rather locked. Give the lady a chance. 1. B-B2 thr. 2. N-B3 mate. 1. —, R-B6; 2. Q-Q6 mate. 1. —, N-B6; 2. N-B4 mate. 1. —, PxB; 2. Q-KN3 mate. 1. QxP?, thr. 2. Q-K6?? fails after 1. —, N-B6 and there is no mate.

No. 238 (Hocke)

This four-mover is even easier than many three-movers. The key-move is rather evident. What else would you play? 1. P-K3, K-Q2; 2. B-Q8, K-B1 (K-K3); 3. K-B6, K-N1 (K-K4); 4. B-N6 mate (R-K8 mate).

I gave this one just for your entertainment.

No. 239 (unknown)

The same could be said about No. 239, which is not a real problem, but an ending of some game. And yet it is tricky. Only one solution is possible: 1. R-R7 ch, K-N1; 2. P-N7, thr. 2. N-R8 mate, KxR; 3. PxR/R (not Q because of stalemate), K-R3; 4. R-R8 mate.

Dutch Solutions

236. 1. Kg7, dr. 2. Kf8 en 3. Tg6 mat.

1. —, Tac4; 2. Bc8 sch., Tc8:; 3. Pf4 mat.

1. —, Tcc4; 2. Pf4 sch., Tf4:; 3. Lc8 mat.

237. 1. Lc2, dr. 2. Pf3 mat.

238. 1. e3, Kd7; 2. Ld8, Kc8; 3. Kc6, KbB; 4. Lb6 mat.

1. —, —; 2. —, Ke6; 3. —, Ke5; 4. Te8 mat.

239. 1. Th7 sch., Kg8; 2. g7, Kh7:; 3. Pf8:/T, Kh6; 3. Th8 mat.

Informative New Radio Program Launched By Westminster Seminary

January 1, 1967 was the beginning of a new year in more ways than one as Westminster Theological Seminary (Chestnut Hill, Philadelphia, Pennsylvania) began broadcasting a program of information, instruction, and devotion. The title of the new broadcast is "Westminster Speaks".

Primary purpose of this venture is to help inform the christian public concerning current theological trends and activities, as well as to minister to spiritual needs. On the air each Sunday, the half-hour broadcast presents a question and answer period with various faculty members, students, and special guests participating. The second half of the program is a Bible study or devotional message by Dr. Clowney.

Initial release of the program is on station WJBL, Holland Michigan, which covers Grand Rapids and Muskegon as well. Other radio stations will be added as sponsorship is developed and suitable time becomes available in various areas across America. Every effort is being made to avoid competition on the air with other worthwhile christian broadcasts, despite the fact that time is already limited to relatively few hours on good stations for any kind of religious broadcasting.

(RES)

Academic Government

INTRODUCTION

Many people view the existing social structure in Canada as being firmly established and either without need of reform or impossible to reform. Our colleges and universities are certainly among the most important social institutions. How are these institutions governed? Is there room for improvement? Apparently some people were concerned and have prepared a study to examine university government in Canada. Those interested in higher education should be aware of this and other reports in order to be well-informed and, perhaps, influence future decisions.

Last summer a very important report was published. The study was "sponsored by the entire university community of Canada." In 1962-63 the Association of Universities and Colleges of Canada and the Canadian Association of University Teachers set up a Joint Committee to examine and evaluate the governing structure of all the university institutions in Canada. The two commissioners who undertook this study were: Sir J. Duff, Vice-Chancellor of a British University and Professor R. O. Berdahl, an American political scientist. They met with the Joint Committee, visited all the universities from January to April, 1965, and interviewed people associated with the universities from ministers of education down to student organizations. They found that tensions existed in every university. They said: "A universersity totally free from tensions would be totally lifeless. In a few universities, however, tensions seemed dangerously severe. But the main cause of them does not lie in the personalities but in the defective structure of university government . . . ." (p. 4)

UNIVERSITY GOVERNMENT STRUCTURE

The predominant theory of public university government is presented as follows: "Most universities are governed on the basis of an assumed separation of powers, the lay Board of Governors ostensibly confining its attentions to fiscal matters while giving the necesary *pro forma* legal approval to educational policies coming up from a Senate which is theoretically representative of academic interests." (p. 5) It is this theory of academic government which, in the opinion of the commissioners, is responsible for the high tensions within the universities. In view of the present difficulties they "strongly believe that the present systems need reform." They found that Board members were not merely raising money but were involved in educational policies "which are theoretically outside their jurisdiction". In the light of these present developments the commissioners make the following significant statement:

> The theory that the lay Board controls finance and the academic Senate controls academic policy may perhaps have worked in times gone by where budgets were stationary from year to year and academic forward policy was perforce at a standstill; but today finance and academic planning are quite inevitably and quite inextricably linked with each other, and will be even more so in the future. (p. 8)

They also found that the Academic Senate is an ineffective body in most universities. No one individual is at fault but the whole system. It is their "firm opinion that the ineffectiveness of Senates is the major cause of the tension and disharmony that exist today, not in all but in far too many Canadian universities." (p. 9) The present system also depends too much upon the talents of university presidents. They are convinced:

> that the present structure makes the President's position worse than it need be, and that this excessive pressure in turn produces other tension-inducing faults in the system. In particular, the President's role as a one-man link between Board and Senate adds an intolerable burden to the office. (p. 10)

The commissioners are afraid that the rapid expansion in higher education will only serve to heighten the tensions at the three major foci of univeristy government.

ALTERNATIVE MODELS OF UNIVERSITY GOVERNMENT

The commissioners seek to reform the system, not to abolish it. They considered the theory of complete powers of self-government by the faculty, such as is found at Oxford and Cambridge, unacceptable. These universities have not governed themselves so well, as many insiders know. These schools have also manifested an "incapacity for self-reform." The theory of complete external control as is found in German universities was rejected too, along with the "Conceil d' Administration" as is found in catholic universities in Canada. They believed that such a "single-tier fused board" contains "a risk that the academic issues will take second place to the more pressing fiscal and administrative problems." (p. 15)

RECOMMENDATIONS

The commissioners considered the following arrangement "most appropriate to the conditions of Canada now and in the near future. The two-tier pattern is retained but ((their)) proposals involve an almost fundamental alteration. In place of the assumed separation of powers between Board and Senate, ((they)) propose a system whereby they are brought into much closer contact at many stages." (p. 17) In the next four chapters they clearly indicate the ways and means of reforming the board, presidency, administration, and departments. These chapters constitute very worthwhile reading for anyone interested in improving the relations within and among the universities. Although Duff and Berdahl pleaded for removal of non-university personnel from the Academic Senate, they recommended the creation of a University Court whose members are to represent the pluralistic structure of Canadian society.

There are chapters dealing with faculty-, student-, and professional associations and their relation to the universities, as well as several chapters dealing with provincial governments and universities, and the church-colleges and universities. The commissioners concluded their study by saying that they have:

> aimed in this report at creating a spirit of governance which is more than the sum total of ((their)) separate recommendations. It is fortunate that the achievement of this spirit does not require the elimination of disagreement within a university; for a university is so inherently, and rightly, a battleground of clashing ideas that no structure of government — not even a reformed one — could produce a cosy consensus. (p. 86)

Once "such a reformed structure has been established, it is essential that the responsible officers be trusted and allowed to get on with the enormously complex task of university governance." (p. 87)

OBSERVATIONS

All of us have heard about the recent controversy at the University of California and the dismissal of President Kerr. The tensions and unrest are certainly not confined to California, but permeate many academic institutions. Several major studies have been made concerning the political foundations of contemporary universities.

The Duff-Berdahl Report contains many excellent proposals and it will be interesting to watch what the academic communities in Canada will do with them. Last October the A.U.C.C. sponsored a symposium on the report at its annual meeting in Ottawa. One of the speakers, Dr. C. Bissell, President of Toronto University, said that the President's Council had discussed and compared the report with the actuality at Toronto. He mentioned that the University's teaching staff "subscribes to all the major Duff-Berdahl recommendations." The President, however, is more critical of the report and said that he favors a unitary system. (See C. Bissell, "The Duff-Berdahl Report at Toronto," in *The Canadian Forum*, December, 1966, pp. 204-205).

Christian professors in the public universities have a real opportunity to contribute to the discussions on university government. Christian students, too, have a chance to be involved in university decisions. Perhaps the Calvinistic Student Clubs will respond to this challenge. As students and professors they should search for the *hidden principles* which underlie the theories and practices of university government. They could ask themselves: Does not the report assume as self-evident that public universities are provincial *government* institutions? How does this influence the proposal to retain the two-tier system? Would such a theory be acceptable for a Christian university's governing structure?

The report is not without significance for our proposed institutions of higher learning in Canada. (Teachers College in Ontario and Junior College in Alberta.) Board members would do well to take note of changing government structures in the public universities. Should the boards of our institutions be in line with present university practices, representing the various "Christian interest groups" such as the churches, the labour and business associations, the student clubs? Would such a structure not be most appropriate to the conditions of Canada?

For example, among A.R.S.S. Board members there are those who are ministers in the churches, business representatives in a labour association, or those who may hold membership in a student organization. But these trustees do not represent the membership of the above institutions or organizations. Only those who are entrusted by the membership of the Association can be members of the Board. Therefore, one is not a member of a board as a minister, but as one who is interested in higher education.

The A.R.S.S. should make its structure of government better known in the hope that it will help shape university government in Canada in the proper direction.

Ph. C. Bom

---

* A review article of *University Government in Canada: A Report*, by Duff, Sir J. and R. O. Berdahl. Published by Toronto University Press, Toronto, 1966, 97 pages, $2.-

Mao Tse-tung

1

Er gaat tegenwoordig geen dag voorbij of men leest de naam van de leider van de 700.000.000 Chinezen en voorzitter van de Communistische Partij van de Chinese Volksrepubliek, Mao Tse-tung, in de krant. Wie is eigenlijk deze 73-jarige communistische reus? Waarom verschilt hij van mening met zijn Russische kameraden? Wat wil hij met zijn culturele revolutie?

In een paar artikelen willen wij in een levensschets van Mao Tse-tung op deze vragen ingaan.

ZIJN JEUGD

De jonge Tse-tung zag op 26 december 1893 in Shao Shan in de provincie Hunan het levenslicht. De inwoners van de provincie Hunan, gelegen in centraal China, staan vanouds bekend als een ruw volk. De verhouding tussen de landeigenaren en de arme bevolking was verre van vriendelijk. Het militarisme vierde in deze provincie hoogtij. Het was echt een oord van vechtjassen en rebellen, van oorlog en onderdrukking.

De vader van Mao Tse-tung behoorde in zijn jonge jaren tot de arme boerenbevolking. Tenslotte kon hij zijn schulden aan de landheer niet afbetalen. Droogte en het onderhoud van vrouw en vier kinderen maakten het voor hem onmogelijk om rond te komen. Daarom ging hij tenslotte in militaire dienst. Door zuinig te leven was hij in staat zijn schulden af te lossen en hield zelfs geld over om 3 acres land te kopen waarop hij rijst verbouwde. Een gedeelte hield hij voor zichzelf en zijn gezin en de rest verkocht hij op de markt. De zaken gingen goed. Werken kon de vader van Tse-tung ook wel. Hij was niet bang om iets aan te pakken. Langzamerhand begon hij tot de middelklasse te behoren. Dit kon alleen worden bereikt doordat het hele gezin van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bezig was met de business. Veel tijd om te lanterfanten of te spelen was er voor de kinderen niet bij. Want vader was een wreed man. Hij kende geen erbarming. Niet alleen tegenover zijn personeel trad hij bruut op, zijn kinderen en vrouw werden eveneens slecht behandeld. Mao Tse-tung kon dan ook in het geheel niet met zijn vader opschieten. Herhaaldelijk hadden ze hevige ruzie. Zijn moeder daarentegen was een zachte vrouw, die begrip toonde voor haar opbruisende zoon. Zij had zelf ook een moeilijk leven. Maar ze was een gelovige volgeling van Confucius en die leerde dat ze onderdanig moest zijn. Daar was haar man het wel mee eens, maar hij werd woedend wanneer zijn zoon gezegdes van Confucius aanhaalde waarin de Chinese wijsgeer sprak over verdraagzaamheid, liefde en vaderlijke zorg.

Tse-tung kon zijn vader op de duur niet meer verdragen. Hij koos de zijde van de arbeiders, die door zijn vader als slaven werden behandeld. Hij wond zich op over de manier waarop zijn moeder door zijn vader werd onderdrukt en van jongsaf verafschuwde hij de ongelijke rechten van man en vrouw.

Op achtjarige leeftijd ging hij voor het eerst naar school waar hij in de wijsheid van Confucius werd onderwezen. Hij kreeg nog meer afkeer van Confucius met al zijn slaafse gehoorzaamheid. 's Middags na schooltijd piepte hij er soms tussen uit om ergens in de vrije natuur te zitten lezen. Want lezen was zijn hartelust. Hij was bijzonder leergierig.

China werd echter in het begin van de 20e eeuw opgeschrikt uit haar geprevel van Confuciaanse wijsheidsspreuken. Europese mogendheden en Japan 'veroverden' bij tijden het machtige China, dat volgens de onderwijzers op school het centrum van de wereld vormde. We kunnen Tse-tung's verwondering indenken toen hij voor het eerst in de universiteit te Changsha de wereldatlas bestudeerde! In 1898 deed de toenmalige keizer nog een poging om de regeringsvorm, die sinds eeuwen onveranderd was gebleven, te veranderen, maar dit werd als 'modern' en 'revolutionair' opgevat! De keizer moest en zou de machtige heerser blijven, die volgens het mandaat van de hemel zijn uitgestrekt rijk moest regeren. Het volk moest werken en gehoorzaam zijn. Alleen de landheren mochten van het leven genieten en hun kinderen kregen de kans om aan de universiteiten te studeren. Gezien deze situatie begrijpen we ook iets van de culturele revolutie, waarin vooral de kinderen van de arme boeren, die door de maatschappelijke veranderingen van de laatste tijd in staat werden gesteld aan een universiteit te studeren.

Op 13-jarige leeftijd, nadat hij de lagere school had voltooid, zat er niets anders op dan bij zijn vader op de rijstakkers te gaan werken. Zijn vader zag wel in dat zijn zoon niet zo onderdanig was als hij het begeerde. Daarom keek hij naar een geschikt boerenmeisje voor Tse-tung uit om daarmee op 15-jarige leeftijd te trouwen. Misschien zou een huwelijk hem veranderen. Tse-tung had zelf niets in te brengen bij de keuze van zijn levensgezellin. Toen hij op 15-jarige leeftijd op de trouwdag de sluier van zijn bruid oplichtte was hij allesbehalve tevreden over de keuze van zijn vader. Het huwelijk interesseerde hem nog weinig. Hij stelde meer belang in de moeilijkheden waarmee China worstelde. De inmenging van de buitenlanders in de belangen van China, het onontwikkelde peil waarop China technisch stond, ging hem ter harte.

In 1908 scheen hierin verandering te komen. Er werd zelfs een negen-jaren-plan ontworpen. Meer scholen werden gebouwd. Bij het horen van dit nieuws verlangde Tse-tung om verder te studeren. Na lang aanhouden gaf zijn vader hiertoe toestemming.

STUDENT MAO TSE-TUNG

Op 16-jarige leeftijd ging hij naar de middelbare school. Wat voelde hij zich eenzaam en onwennig als een boerenzoon tussen al die kinderen van de rijke lui. Zijn kleren waren anders, zijn dialect maakte het voor hem moeilijk om gedurende de eerste tijd contact te krijgen met zijn klasgenoten. Nadat hij vriendschap had gesloten met de gebroeders Siao, werd hij tenslotte opgenomen in de vriendenkring. Hij was een ijverige student, ook al was hij niet bepaald een uitblinker. Maar hij had het doorzettingsvermogen van zijn vader geërfd.

Wat genoot hij van de studie. De geschiedenisboeken wakkerden zijn idealisme aan. Want een idealist, dat zullen we ook later nog wel zien, is Mao Tse-tung wel. Eveneens een dromer. Hij zag visioenen van een machtig China!

Door de studie kwam hij in aanraking met de westerse wereld en de westerse ideeën, die van vrijheid spraken! Uren kon hij luisteren naar dr. Sun Yat-sen, die in 1866 in Zuid-China was geboren, zijn jeugd in Hawaii doorbracht, onderwijs genoot op een Amerikaanse school te Honolulu om vandaar in Hong Kong medicijnen te studeren. Hij keerde naar China terug om de jeugd in zijn verlichte ideeën te onderwijzen. Dr. Sun was een typisch voorbeeld van de moderne Chinees. Hij wilde zijn land opheffen uit haar vernedering. Hij was geen communist. Later moest hij van het communisme weinig hebben omdat het wrede methoden gebruikte om de maatschappelijke toestanden te veranderen. Hij was echter een man die naar democratie streefde en de gewoonten van Confucius door modernere wilde vervangen. Dit ging echter tegen de leer van China in. Daarom vormde hij geheime organisaties om zodoende zijn ideeën voornamelijk afkomstig uit Frankrijk, op de markt te brengen.

Wij hebben meermalen een geheel verkeerd idee van deze 'revolutionaire' bewegingen. Dat komt omdat wij in de beoordeling van de Franse revolutie vaak eenzijdig zijn voorgelicht. Velen die daaraan hebben deelgenomen, waren tegen al de gruweldaden, maar verlangden alleen naar vrijheid. Velen van deze mensen werden later, vaak met tegenzin, communistisch, omdat ze geen andere uitweg zagen om onder de tyrannie van militaire leiders en rijke uitbuiters vandaan te komen.

Inmiddels was de dynastie in China gevallen. Met de val van de Manchu dynasty werden de vlechten, het symbool van de Manchu dynastie, bij de studenten afgeknipt als een teken dat zij met het verleden hadden gebroken.

In zijn jeugd had Tse-tung meermalen het plan opgevat om voor onderwijzer te studeren. Hij stelde het plan aan zijn vader voor, die hem geregeld geld toestuurde om gedurende de studietijd in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Van 1912-1918 bezocht hij de normaalschool in Changsha.

Gedurende die jaren werd er een hevige strijd gevoerd tussen de aanhangers van Confucius en de voorstanders van de democratie. De aanhangers van de democratie wonnen de strijd, maar hiermee was de democratie nog geen feit. In het uitgestrekte land waren in bepaalde gebieden vele legeraanvoerders nog steeds heer en meestr. Generaal Yuan probeerde als de president van de Republiek een leger te organiseren om een eind te maken aan de macht van de 'war lords'. Hij gaf hen bepaalde bevoegdheden in ruil voor gehoorzaamheid aan de centrale regering. Hij bleek naderhand echter zelf een despoot te zijn. Ieder die hem voor de voeten liep werd aan de kant gezet. Toen hij in 1916 stierf zat China nog steeds opgescheept met de 'war lords', die voorheen vaak bandietenleiders waren, die roofden en verwoestingen aanrichtten om aan de kost te komen. Deze toestand heeft tot 17 jaar na het overlijden van de eerste president geduurd. Dr. Sun vluchtte in 1913 naar Japan. Men hoopte echter dat na de eerste wereldoorlog de Westerse wereld China zou helpen door Japan haar Chinese bezittingen te onteigenen. Dit zou immers in de geest van de leer van Wilson zijn en in overeenstemming met de vrijheids-ideeën van Frankrijk! Een geheim verdrag tussen Japan en Engeland maakte het de Chinezen duidelijk dat men op de hulp van het Westen niet moest rekenen. Japan behield haar Chinese bezittingen.

Waar moest Mao Tse-tung het nu zoeken? De leer van Confucius had hij vaarwel gezegd; het Westen was hem tegengevallen. Wat nu? Hij vertrok naar Peking. Daar ontmoette hij zijn oud-leermeester professor Yang, die aan de universiteit te Peking doceerde. Door zijn bemiddeling kreeg hij een baantje aan de universiteit. Breed had hij het niet. Het was b.v. onmogelijk voor hem om een kamer te huren in een van de dormitories, waar de rijke studenten waren gehuisvest. Zijn arme medestudenten waren druk bezig met het studeren van de Franse taal, aangezien zij als werkstudenten naar Frankrijk wilden gaan. Tse-tung had echter geen talenknobbel en keerde op de duur weer naar Changsha terug om studentenorganisaties op te richten, die de ideeën van Dr. Sun Yat-Sen verder moesten verspreiden.

Oom Huibert en Tante Alida bij ons op bezoek in Canada!

Het was op een morgen, vorig jaar in maart, dat mijn man, toen hij voor de lunch thuis kwam, zei: "Raad nu toch eens van wie of er een brief is? Van Oom Huibert en tante Alida," liet hij er direct op volgen.

"Dan moet er wel iets bijzonders zijn," zei ik. En dat was er ook. Deze voor mij nog onbekende oom en tante hadden grootse plannen. Zij wilden, nu oom met pensioen ging, deze zomer in Canada doorbrengen. Het was natuurlijk niet de bedoeling dat zij al die tijd neef en nicht tot last wilden zijn. Nee, zij wilden zoveel mogelijk van dit prachtige land zien en genieten. Als zij alleen maar het huis van neef als een veilig nestje mochten beschouwen, hier in de vreemde, waar zij vermoeid van het vele "vliegen", telkens even op verhaal mochten komen. Om dan opnieuw weer de vleugels uit te slaan, naar een ander, adembenemend, schoon gebied in het land der Indianen. Het leek hun ook zo heerlijk om neef weer eens te zien. Wat was hij vroeger, wanneer hij bij hen logeerde, toch een lief ventje. Herinnert neef zich nog, hoe hij, tijdens de kerkdienst, wanneer tante Alida hem de rol pepermunt voorhield, er niet één pakte maar wel een stuk of vijf tegelijk? Ja, hij was toch zo'n lief kereltje. En wanneer neef zo lief gebleven was, had hij natuurlijk ook een lieve vrouw getrouwd. En... (hier had tante's hand even gebeefd van ontroering) hoe allerliefst moeten dan de kindertjes wel niet zijn!! Tante had ook nog een verrassing voor nicht in petto. Nicht moest nog maar niet gaan schoonmaken, want Tante kon, wanneer zij in mei arriveerde, mooi meehelpen. Hoe vindt nicht dat?

"Verschrikkelijk," zei ik zo hardgrondig, dat Gerry van zijn brief opkeek.

"Wat vind je verschrikkelijk," vroeg hij. "Dat ze komen?"

"Nee, dat vind ik best. Maar dan liefst ná de schoonmaak. Ik wil niet op tante Alida's manier schoonmaken."

Maar mijn man was alweer verdiept in het lezen. Ik kon mij nog goed herinneren hoe of dat vroeger thuis bij ons, in Holland gebeurde. Met een stuk of vier verschillende doeken. Met de eerste werden de muren afgestofd, met nummer twee werd gesopt. Vervolgens kwam er een waterdoek aan te pas. En tot besluit werd de zeem gehanteerd. Mijn methode ging heel wat vlugger. Ik nam "Mr. Clean" in de arm en samen bewerkten we één keer goed de muren. Dan gaf ik mijzelf een half uurtje vrijaf en ging een eindje wandelen. (Dat heb je mee wanneer je aan 't hoofd van de huishouding staat. Dan kan je jezelf ook eens een pleziertje doen.) En bij mijn terugkomst, ziedaar, het was intussen heerlijk "spic and span" geworden.

Oom en tante ontvingen een brief van hun neef dat zij hartelijk welkom waren. Maar tante Alida behoefde heus niet met de uithaal te helpen. Wèl zou neef het op prijs stellen wanneer tante Alida Wilma eens wilde leren hoe zij een hiel moest inbreien. Dan kreeg neef ook eens eigengebreide sokken aan.

Vanaf die tijd werd er door mijn persoon "hard" gewerkt. Een dag voor hun aankomst bespoot ik buiten met de tuinslang de ramen nog schoon. Binnenshuis was het zo, dat ik met een gerust hart de onbekende tante Alida durfde te verwachten. Buitenshuis, voorbij de ramen, was het Gerry's domein. Daar lag ter verwelkoming een groen tapijt, wel niet van gras, maar van onkruid. Vanaf een afstandje stond het netjes en vanuit een vliegmachine zelfs keurig. Bij gebrek aan tijd en tuinmansbloed had mijn echtgenoot besloten om dit jaar de "natuur nog even natuur" te laten. Volgend jaar zou hij vol goede moed gaan zaaien en maaien. "En," vervolgde hij, "bij een nieuw huis staat alles goed, zelfs onkruid." Wèl hoopte hij dat het onkruid niet al te welig zou gaan tieren tijdens de aanwezigheid van oom en tante.

— —

De begroeting was van weerskanten hartelijk. Wat was neef toch flink geworden en wat was tante heerlijk jong gebleven! Zij brachten een windvlaag van Hollandse gezelligheid mee. "En daar verbouw je zeker de groente die je verkoopt," zei oom Huibert, wijzend naar het onkruid. Dit was een kritiek ogenblik. Ik had er heimelijk plezier om en was benieuwd hoe mijn man zich hier zonder kleerscheuren zou uitredden. Uiterst voorzichtig begon Gerry: "De zaken staan ongeveer zo, oom, Canada is heel rijk aan grondstoffen. Er kan b.v. van alles uit voortkomen. Nu wachten wij liever eerst even af wat de koude grond voor niets oplevert. Wat zo maar vanzelf groeit is altijd meegenomen."

Daar kon oom helemaal in komen. Wat was neef toch verstandig!

"Wie weet," zo vervolgde mijn wederhelft, "groeit hier straks wel een heel nieuw soort groente. Het zou toch zonde zijn om die uit te trekken en er dan maar graszaad neer te strooien? En wist u dat wij hier in Canada niet lastig gevallen worden door de brandnetel?"

Waarop oom Huibert verbaasd uitriep: "Wat een land, wat een land! Hoor je dat, Alida?"

Ja, òf tante Alida het hoorde! Zij vermaakte zich met de kinderen. 't Gaf niet hoe onze spruiten zich gedroegen, in tante's ogen waren en bleven zij allerliefst.

— —

Toen oom en tante, na op reis geweest te zijn, weer bij ons terug beland waren en oom nog steeds geen groente kon ontdekken tussen 't onkruid, begon hij toch te twijfelen aan neef's verstandige inzicht. Want op zijn tocht door Canada had hij alleen maar groene, gladgeschoren gezonnetjes kunnen ontdekken. Maar niemand had voor 't huis een "groentetuin" zoals neef. Maar al te veel tijd om zich hierin te verdiepen had oom niet. Want, nauwelijks op adem gekomen van hun laatste reis, gingen zij weer hun koffers pakken. Ditmaal waagden zij de reis naar Amerika. Een wens die zij reeds jaren hadden gekoesterd ging nu in vervulling.

"Het kan wel twee maanden duren eer we weer verschijnen," deelden zij ons mee.

We kregen enthousiaste brieven en kleurige kaarten. En zij hadden zulk mooi weer, niet één regenbui hadden zij nog ontmoet.

In tegenstelling met hun, hadden wij nogal eens regen in die tijd. Ons land ontving het nat met graagte. En het resultaat? Het onkruid wies vlug en voorspoedig op. De hoogsten begonnen al ietwat schaduw te geven. Onze jongste riep soms: "Mummy, come and get me, I can't find the house anymore!"

— —

Op een middag kwamen oom en tante weer bij ons terug. Zij raakten bijna niet uitgepraat over het grote land Amerika. Ze zaten veel voor 't huis in de tuinstoelen. Het was op een keer, terwijl zij daar zo zaten, tussen 't groen, dat ik tante Alida hoorde vragen: "Waar ben je toch, Huibert?"

Oom Huibert antwoordde verbaasd: "Ik zit vlak naast je kind, kijk, hier is mijn hand."

"Maar ik kan je slecht zien," zei tante Alida weer. Oom Huibert, boordevol met Hollandse netheid, vanaf zijn keurig gestrikte stropdas tot aan zijn glanzend gepoetste schoenen, kon het niet langer meer verdragen. Hij trok al het onkruid uit, dat hem van zijn vrouw scheidde. Maar toen dat nogal zonder veel strubbelingen had plaats gevonden, kwam al oom's opgespaarde energie los. Het ene onkruid na 't andere kwam op de hoop te liggen.

Na een possje, onder 't genot van een glas ginger ale, maakte oom een kloek besluit. Tweemaal per dag zou hij zo'n honderd onkruidplanten uittrekken, net zo lang totdat er geen meer stond.

"Maar eerst aan neef vragen natuurlijk," zei hij.

's Avonds onder 't eten kwam oom weer met zijn plan voor de dag. Gerry was erg enthousiast en begon bij voorbaat oom Huibert reeds overdadig te prijzen om zijn geweldige werklust.

— —

De volgende morgen was oom al aan 't onkruid trekken vóór het ontbijt. Tante was al net zo enthousiast, want, zo deelde zij mij zachtjes mee, "het is zo goed voor oom's lijn, vooral nu hij met pensioen gaat."

Zelfs de kinderen waren geïnteresseerd. Zij bleven steeds in de onmiddellijke nabijheid van hun oud-oom. Wanneer oom weer een verloren gewaand stuk speelgoed vond tussen 't groen, ging er een juichkreet op. Oom Huibert kreeg buiten ons nog meer toeschouwers, want zoiets hadden onze Canadese buren nog niet vaak gezien.

Des te vaker dat wij oom prezen en hoe meer ginger ale ik hem inschonk, met des te meer energie werd het onkruid er uit getrokken. Wat doet men dan in zo'n geval? Als medelevend familielid prijst men nog vaker en schenkt men nog meer in 't glas.

Na dagen van heldhaftig werken was het land zo ver dat er zaad kon worden gehaald. Toen kwam er een plechtig moment, bijna zo plechtig alsof er ergens de eerste steen zal worden gelegd. Het zaad werd gezaaid door oom en neef. Zelfs tante Alida liep van de weeromstuit met een schaaltje zaad rond. En tot besluit liepen twee generaties, oom en neef, eensgezind voor de grasroller, als twee paarden voor de wagen, het land plat te rollen.

— —

Gelijk met de intrede van 't najaar kwam bij oom en tante ook weer het verlangen naar hun eigen haard.

"Maar we komen vast weer eens terug hoor!" zei tante Alida.

"Al was het alleen maar om de tuin te zien," voegde oom er aan toe, bij hun vertrek.

Het is intussen winter geworden. Mijn wederhelft heeft in dit koude seizoen heerlijke warme sokken aan... door tante Alida gebreid. Onder het witbesneeuwde land ligt een geheim verborgen. Zal het zaad ontkiemen en vrucht dragen? Of zullen wij dit voorjaar weer opnieuw moeten zaaien. Wanneer dit het geval zal zijn en oom en tante ons weer eens komen bezoeken en wanneer oom dan trots en met luide stem zal uitroepen: "Ziet hier het land dat ik verbouwd heb." Dan zullen wij, hoewel we ons geweten tot het uiterste geweld aan moeten doen, vanwege de halve waarheid, toch niet anders willen doen dan instemmend ja knikken.

Wilma Jonkheer.

LONDEN: Een Engelse firma heeft een veiligheidsriem vervaardigd die speciaal voor kinderen is ontwikkeld. Als extra veiligheid heeft de riem een sluiting die niet door kinderen kan worden open gemaakt.

India: Einde van de Democratie?

De uitslag van de verkiezingen in India geeft duidelijk te kennen dat de Congres Partij, die sinds 1947 aan het bewind is geweest, niet langer kan rekenen op een volstrekte meerderheid. Met een meerderheid van zo'n 50 zetels zit de partij niet zo vast in het zadel als voorheen, toen het zo'n 120 zetels meer bezette dan de oppositie-partijen tesamen. De partij heeft bovendien zware verliezen in de afzonderlijke staten geleden. Aangezien in India de centrale regering gewoon was de lakens in de regeringen van de afzonderlijke staten uit te delen, zal de centrale regering nu geducht rekening moeten houden met de wensen van die staten waar een regering van de oppositie-partij aan het bewind is. Voor onze begrippen zijn de moeilijkheden die hieruit voortvloeien moeilijk te begrijpen, aangezien bij ons de regeringen van de provincies (Canada) en de staten (Amerika) zelf de belangen van de afzonderlijke provincies of staten zoveel mogelijk behartigen. Dit is in India niet zo het geval. Evenals in vele andere aziatisch en zuidamerikaanse landen heeft de centrale regering de macht in handen. Nu hierin verandering zal komen, vraagt men zich af of een samenwerking tussen de centrale regering en de afzonderlijke provinciale regeringen mogelijk zal zijn. Sommigen vrezen dat deze situatie uiteindelijk zal leiden tot onderlinge strijd zodat op de duur het grote rijk in afzonderlijke delen zal uiteenvallen. Anderen geloven dat het zo'n vaart niet zal lopen, aangezien de Hindoe godsdienst de mensen samenbindt, te meer daar de Jana Sangh partij, een hindoese partij, aan invloed wint.

Wie zal, zo vraagt men zich af, een revolutie kunnen keren, indien deze mocht uitbreken? Zal Mrs. Ghandi in staat zijn de verschillende groepen bij elkaar te houden? Zal het leger ingrijpen, zoals dit meerdere malen in zuidamerikaanse landen gebeurt? Dit laatste ligt niet voor de hand, want de legerleiding voelt er weinig voor om zich met de politiek te bemoeien. Bovendien is het grootste deel van het leger in het Noorden gelegerd om eventuele botsingen met de buren te voorkomen. Het leger is dus te ver verwijderd van het politieke toneel om daaraan actief deel te nemen. Het platteland is niet erg geïnteresseerd in de politiek, hoewel hierin enige verandering schijnt te komen. De oproerige elementen zitten voornamelijk in de steden, onder de studenten, de werklozen en de vakverenigingen. Hier is het communisme behoorlijk sterk.

De vraag komt onwillekeurig op: zal het communisme een grote invloed gaan uitoefenen? In de staat Kerala hebben de communisten een overwinning behaald. In deze staat hebben de verschillende 'rode' partijen een coalitie gevormd met het resultaat dat de Congres Partij het tegen hen heeft moeten afleggen. Er is een communistische partij, zelf onderling verdeeld. Er is een pro-Peking en een pro-Moskou groep. Men heeft bij de verkiezingen echter de verschillen aan de kant gezet om gezamenlijk de overwinning te behalen. Het staat echter nog te bezien of men na de verkiezingen de strijdbijl weer zal opgraven. Dit hangt voor een groot deel af van de ontwikkeling in China en de verhouding tussen Rusland en China.

Het is momenteel nog zeer moeilijk te zeggen wat de gevolgen van de verkiezingen in India zullen zijn. Het land is groot en de verschillen zijn vele, zodat het zeer gewaagd is om voorspellingen te doen.

Over de gevolgen van de uitslag voor de Congres Partij zullen we echter nog enkele opmerkingen maken.

Er zijn twee kanten aan het verlies van de Congres Partij: een schaduwzijde en een zonnige kant. Op de schaduwzijde hebben we reeds gewezen. Door een kleine meerderheid van de Congres Partij is het mogelijk dat de onderlinge verhouding tussen de partijen zodanig zal worden dat er brokken van komen.

We mogen echter de andere kant niet over het hoofd zien. Tot dusver werd de Congres Partij geleid door een groep dictatoriale heren, waaronder Kamaraj, Ghosh en Patil, die een oligarchie vormden. Zij zijn het geweest die Mrs. Ghandi als minister-presidente naar voren hebben gebracht, want zij voelden er weinig voor dat Mr. Desai, een voormalige minister van financiën, het heft in handen zou nemen. Ze wisten heel goed dat het met hun baas-spelen zou zijn gedaan.

Deze drie genoemde heren hebben in de verkiezingen de strijd verloren en staan als zodanig dus buiten de regering. Als partijleden hebben ze nog invloed, maar door hun verlies is hun invloed behoorlijk gedaald. Dit is inderdaad niet te betreuren, want een der eerste vereisten voor de regering in India is dat er een einde komt aan alle belangenpolitiek. De regering heeft een gedegen hollandse schoonmaakbeurt nodig! Mrs. Ghandi stemt hiermee van harte in. Zij zou graag eens met de bezem door het parlementsgebouw willen gaan, maar ze heeft getoond niet in staat te zijn tegen deze kleine groep van politici opgewassen te zijn. Dat valt voor een vrouw ook werkelijk niet mee. Mrs. Ghandi hoopt echter dat, nu deze heren een deuntje lager moeten zingen, zij haar eigen mensen zal kunnen kiezen. De vraag is echter of Mrs. Ghandi daartoe de kans krijgt. Mr. Desai is bereid het minister-presidentschap over te nemen, terwijl Mr. Chavan eveneens zich als minister-president heeft beschikbaar gesteld. Mr. Desai, die inderdaad over politieke gaven beschikt, heeft echter te kennen gegeven dat hij niet onder Mrs. Ghandi's presidentschap een functie wil vervullen. Mr. Chavan is daartoe wel bereid. Wanneer Mr. Desai echter zou moeten kiezen tussen Mrs. Ghandi en Mr. Chavan, dan kiest hij laatstgenoemde. Mr. Chavan heeft zijn sporen in de politiek reeds verdiend. Hij heeft enige jaren geleden het leger drastisch gereorganiseerd. Hij diende het kabinet de laatste tijd als minister van Binnenlandse Zaken. In 1964 heeft hij echter een hartaanval gehad en het is de vraag of hij om gezondheidsredenen de functie als minister-president kan aanvaarden. Een bepaald gemakkelijk baantje is het niet.

Er zullen echter nog wel enkele weken over verlopen alvorens een keuze is gemaakt en een nieuw kabinet is gevormd.

Droevige Vacaturetoestand in Friesland

"Met het aantal vacatures in Friesland is het nog steeds droevig gesteld. Hoewel 7 kandidaten en 13 predikanten hun intrede in een Friese gemeente deden, vermeerderde toch nog het aantal vacante plaatsen", aldus ds. E. J. Oomkes in Friese Kerkbode.

"Dit komt, doordat 5 predikanten met emeritaat gingen en 16 onze provincie verlieten, terwijl één dienstdoende predikant overleed (ds. Janssens te Opende).

Weliswaar namen één predikant en twee kandidaten nog een beroep naar Friesland aan, maar acht predikanten staan op het punt te vertrekken. Voorlopig is er dus geen soulas voor de Friese predikanten te verwachten wat het preken betreft.

Praktisch in alle classes zijn er minstens vier vacante plaatsen. Meerdere kerkeraden weten niet meer welke kant ze uit moeten met het beroepingswerk. Telkens brengen ze beroepen uit, soms met grote tussenpozen, telkens worden ze teleurgesteld. Veel werk in de gemeente blijft liggen, hier en daar kunnen de catechisaties niet meer gehouden worden. "Menigerlei Genade" preken verschijnen niet meer frequent genoeg om iedere zondag in de behoefte voor de leesdiensten te voorzien, zodat men de hulp inroept van de gemeenten, die nog preken voor zieken en thuiszittenden uitgeven.

Dat het in sommige andere provincies niet veel beter gesteld is, blijkt wel uit het feit dat men daar een aantal "oefenaars" heeft ingeschakeld, en preekconsent heeft gegeven.

Al met al een situatie, die het welzijn van de gemeenten en de studie van de predikanten niet ten goede komt.

Het is te wensen dat hierin spoedig verandering komt, al hebben we er weinig hoop op.

Het zal nog wel enkele jaren duren voordat de stroom van kandidaten losbreekt."

(Centraal Weekblad)

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(7)

Tientallen malen schudde hij het hoofd. Toegang in de wereld, een onbelemerde, vrije toegang hadden de Joden nooit gehad en zouden ze ook nooit krijgen. Dat had de geschiedenis nu wel geleerd. Soms was er per geluk een generatie overgeslagen. In Engeland, in Nederland, in België en Frankrijk. Maar waar kwam, zelfs in die landen, een onopvallende assimilatie tot stand? Nergens. Al was je dan niet aan de verdelging prijsgegeven, je was altijd een min of meer ongewenst element. Welke ouders waren er op gesteld, zelfs in die menslievende, hoogverheven landen, dat hun dochter met een Jood trouwde? En ze hadden gelijk! Zouden vader en moeder niet geschrokken zijn als een van hun kinderen met iemand van een ander volk intieme relaties had aangeknoopt? Zelfs Joden uit de Arabische landen die verdacht werden van onzuivere afstamming, hadden geen toegang in de Europese Joodse families. Er bestonden nu eenmaal natuurlijke aversies; daar was God de schuld van. Die had dat zo in de schepping verordineerd en ook in wetten vastgelegd.

Hoe kwam hij nu bij God? Hij was toch een verlichte Jood uit een liberale familie. Nu ja, ze vierden de sabbat, dat was traditie. Daar was moeder op gesteld en rabbi Hamon, die in de familie was ingetrouwd en een zeker gezag afdwong...

Telkens stond hij met de vol gewonden spoel in de hand. Hij kon 's nachts niet slapen van opwinding en draaide om en om op de matras in gespannen verwachting van de dageraad. Misschien zou hij een stem horen, misschien zou iemand hem toespreken...

Plotseling schoot de oude Amsterdammer hem weer in de gedachten. Hij had hem meesterlijk op de achtergrond weten te dringen, zo meesterlijk, dat hij meende zijn bestaan vergeten te zijn. Maar de gemeenheid aan de oude man begaan, was niet uitgewist. Dat voelde hij juist in deze nacht zo scherp, nu hij meende de winnende partij te zijn en weer een goedgezinde mensenstem te zullen horen...

Eindelijk was het dan morgen. Veel te vroeg trok hij zijn kleren aan en ruimde zijn matras op. Hij huiverde van de kou. Zijn blik viel op het stof dat op het vensterkozijntje en het weefgetouw lag. IJverig begon hij te blazen, maar het stoof niet weg, 't zat vastgekleefd. Het hout was natuurlijk vochtig in een kamer die nooit gelucht werd. Ze waren doodsbang voor verraad, dat bleek hem uit alles...

Bij het horen van het bekende gerucht ging hij met de spoel in de hand achter de deur staan. Hoelang duurde het wel voor het slot knarste en de kruk werd omgedraaid? Veel langer dan anders, meende hij. Eindelijk ging de deur open en werd het brood binnen gelegd. Zonder de koffiekan af te wachten, stak hij zijn bevende hand om de hoek. De spoel werd niet aangenomen en in zijn teleurstelling liet hij hem op de grond vallen.

Geen enkel geluid, hij had de aanvechting om te schreeuwen. De kan hete koffie dampte vlak voor zijn voeten en de deur sloot zich langzaam. Geen teken, geen stem. Hij ging plat voorover op de grond liggen en kreunde. Kreunde, zonder ophouden, vele minuten achtereen.

't Was hem net of hij wegzakte en alles donker werd. Hij verweerde zich niet. Zijn vermoeienis van de met waken doorgebrachte nacht behaalde de overwinning en hij viel in een diepe slaap.

In de grote boerenhoeve werden toebereidselen gemaakt voor zijn vertrek. Het moest 's nachts gebeuren. De vee-inspecteur, die eenmaal in de maand het district bezocht, zou de jonge Jood tot de grens brengen. Hij had zijn enige zoon in de oorlog verloren en sinds die tijd was er een onberedeneerde drang in hem om deel te nemen aan ontvluchtingswerk voor jonge mensen. Iedere keer als hij een vrachtje afhaalde, zei hij met nadruk: "Eenmaal kom ik met mijn zoon terug," en als ze hem soms beschroomd vroegen of hij daar nu wel zo zeker van was, keek hij hen meewarig aan en zei: "Maar dat moeten jullie toch begrijpen, dat spreekt toch vanzelf. Ik breng zonen bij hun vaders: mijn zoon wordt ook bij zijn vader gebracht."

Ze waren godsdienstig op de hoeve en namen getrouw hun plichten waar, maar zo'n standvastig geloof tegen elke rede in konden ze niet opbrengen. Waarom zou de zoon van deze ene man terugkomen, terwijl er miljoenen hun vader niet eerder zouden zien dan bij God, die hen boven riep en alles nu eenmaal zo beschikte?

"Doe je best, God doet de rest," was hun lijfspreuk en ze deden hun best. Er waren al heel wat logés uit de weefkamer naar de grens verhuisd.

De jongen werd pas 's avonds met schemerdonker wakker. Het brood lag er nog. Hij schrokte het hongerig naar binnen en slobberde de kan koude koffie helemaal leeg. Ik zal meteen de matras opdiepen en maar weer gaan slapen, dacht hij. Zijn lichaam voelde gespannen van de hoeveelheid brood en eieren die hij naar binnen had gepropt. "Slapen," dacht hij doezelig, "dat is het beste. 't Is eigenlijk het beste om nooit meer wakker te worden..."

Hij voelde nauwelijks dat hij werd opgetild en in een auto werd gedragen. Het was pikdonker, de hemel was zwaar bewolkt en er ruiste een dikke regen. De auto snorde het duister in. De verbeten man achter het stuur kon geen vaart zetten, hoewel hij de weg wel dromen kon. De jongen op de achterbank bewoog en mompelde wat. Hij zou de kussens wel weer volpissen, overdacht hij. Dat deden al die knullen in hun angst. 't Was om het even. Wie weet wat Günther gedaan had in zijn benauwenis. Günther, het blonde manneke, dat Lizzy hem geschonken had en dat ze nooit had mogen zien, omdat ze meteen naar boven was geroepen. Günthertje, over wie tante Ilse en hij dag en nacht gewaakt had. Zó goed. dat hij zijn moeder nooit gemist had. Talloze malen had hij tante Ilse en hem dat verzekerd. Alle examens had hij vlot afgelegd en het hele dorp had met zijn succes meegeleefd. Er hadden heel wat meisjes op hem gehoopt, maar Günther had zich niet gehaast. Dat was wel vreemd geweest voor zo'n gezonde, kranige kerel. Tante Ilse had wel eens geopperd dat 't voorbeeld van zijn moeder hem van het huwelijk afschrikte. Misschien had ze gelijk, maar hij was er vast van overtuigd dat alle overwegingen en tegenzin zouden falen, als de rechte maar kwam...

Plotseling zette hij de wagen stop. Veel te snel, 't karkas schokte op de wielen. 't Zweet brak hem uit, zijn hart bonsde met vreemde horten. 't Was hem al eerder overkomen; al een paar keer had hij de macht over zijn ogen en zijn handen verloren. Er dreven dikke proppen voor zijn netvlies, hij kon niets meer onderscheiden en zijn handen voelden het stuurrad niet meer...

Toen hij bijkwam, schakelde hij de motor uit; de remmen zouden wel geleden hebben. Hij bleef doodstil zitten. Af en toe snakte hij naar adem.

Lucht... hij moest lucht hebben, doezelde het door zijn hoofd.

De jonge Jood was door de schok van de bank getuimeld en lag klaar wakker op de vloer van de auto. Wat deed de man aan het stuur? Moest hier gewacht worden? Waarom reden ze niet meer?

Hij richtte zich op en luisterde naar de zware zuchten van de man op de voorbank, tot hij opving: "Lucht moet ik hebben... lucht..."

Hij bedacht zich niet langer, krabbelde overeind en opende het raampje. De man leek wel half gestikt.

"Was fehlt Ihnen?" vroeg hij met een vreemde, schorre stem. 't Was pikdonker buiten, hij had er geen idee van hoe lang ze al gereden hadden. Toen hij geen antwoord kreeg, herhaalde hij zijn vraag en klom over de rugleuning naar voren.

"Sind Sie krank?"

"Ja, ja," stamelde de man naast hem. "'t Gaat... 't gaat... over..."

De jongen haalde diep adem. Hij had een mens horen spreken.

"Waar moeten we heen?" vroeg hij vlug. Hij wou duizend dingen zeggen om de stem van die man weer te horen.

"We zullen eerst wat drinken, de thermosfles ligt hieronder."

De jongen diepte de thermosfles op, schroefde het bekertje los en vulde het met de hete koffie.

De man slurpte langzaam 't bekertje leeg en begon zijn voorhoofd en zijn handen af te vegen.

"Wordt u al wat beter?" vroeg de jongen angstig.

"Ja, ja, 't gaat nu wel weer."

"De lampen branden niet," waagde de jongen op te merken.

"Nee, natuurlijk niet," zei de man en lachte. Zijn borst voelde weer ruim, hij kon de tocht vervolgen. Goddank, dat hij opknapte, zijn vracht was nog niet op zijn bestemming. Maar hij kon gelukkig weer voort. Iedere kilometer bracht hem dichter bij zijn doel. Het duister hinderde hem niet. Hij voelde de richting aan zoals een schipper op 't gevoel af door de mist koerst. Dat fijne gevoel kon je aankweken of verwaarlozen. Hij had de ervaring dat 't steeds scherper werd.

De auto suisde voort. Hij begon te neuriën. De jongen naast hem was bijna aan de grens. 't Moest vreemd gaan als het nu nog mislukte. 't Was altijd een zwaar karwei om ze de weg uit te leggen, die ze nog gaan moesten. Een kilometer voor de grens moest hij stoppen en dan hadden ze nog recht toe, recht aan langs een smal klimpaadje door het kreupelhout te kruipen. Ineens schoot het hem te binnen hoe 'n gemakkelijk tochtje het voor zijn Günther zou zijn. Die rakker was van jongsaf een meester geweest in het spoorzoeken en klimmen.

De man lachte hardop bij deze gedachte. Hij mompelde ook aldoor de naam "Günther", hij moest getikt zijn.

De wagen stopte en de oude man deed voorzichtig het portier open.

"Aan het donker moet je wennen," fluisterde hij. "Je loopt langzaam een smal paadje op tot het zich ombuigt. Dan kruip je rechtdoor naar boven. Er is een smalle ruimte tussen het lage hout. Haast je niet en let goed op geluiden. Je hebt ruim de tijd, 't is nog lang donker. Ze vangen je op als je op de plaats van bestemming bent. De tocht duurt zowat twintig minuten. God beware je!" Hij greep de kille hand van de jongen tussen zijn beide handen.

"Dank u," zei de jongen schor. De tranen vielen uit zijn ogen en kwamen terecht op de handen die de zijne omklemden. "Dank u, dank u," stotterde hij nog eens.

De man steunde. "Günther zal weerkeren, daar kan ik van op aan."

"Ja, ja," zei de jongen vlug, "dat zal vast wel."

De man liet zijn handen los en stapte in de auto. Zonder verder iets te zeggen, sloot hij zo zacht mogelijk het portier en reed weg.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With joy and thankfulness to God we announce that He has given us a son and brother into our care,

THEODORE WILLIAM

born February 8, 1966.

Rev. and Mrs. Peter Sluys.
Tina, Kathy and Bert.

Rocky Mountain House, Alberta.

Grateful to the Lord we are happy to announce the birth of our daughter and sister

GRACE KAREN

Mr. & Mrs. B. Kempenaar,
nee VanderLeek,
and Robbie.

March 4, 1967.

R.R. 1,
Vineland Station, Ont.

Thankful to the Lord, Who gave and spared life, we are happy to announce the birth of our son and brother

RICHARD - CLARENCE

Ralph and Betty Huisman.
Randy.
Adriana.
Terrence.
Orville.
Theodore.
Annetta.
Donald.

February 25, 1967.

Smithers, B.C.

Engaged:

ANN HESSELS

and

COR OUDMAN

February 9, 1967.

Diever, The Netherlands.

Mr. & Mrs. Henry A. Winter wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

ANNE GRIETINA

to

Mr. JOHN PAUL KNIER

son of the late Mr. & Mrs. J. T. Knier, D.V. on March 31- 1967, at 7.30 p.m. in the First Chr. Ref. Church, Patterson Ave., Brantford, Ont.

Rev. R. Praamsma officiating.

45 Second Avenue,
Brantford, Ont.

Mr. & Mrs. A. Bremer wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

GERDIE

to

Mr. JACK DEROOS

son of Mr. & Mrs. W. DeRoos, Fenwick, Ont.

The Lord willing, on April 1, 1967 at 3 o'clock.

Fruitland Chr. Ref. Church.

Dr. L. Praamsma officiating.

Reception 8 o'clock P.M., Stoney Creek Inn, Stoney Creek, Ont.

Future address: 272 Main St. E., Grimsby, Ont.

Wanted:

HOUSEKEEPER

in motherless home. Two boys 15 years. 3 Miles from Chr. Ref. Church, in Central Alberta. Write to A. J. Stolte, R.R. 1, Blackfalds, Alta.

1922 — 1967

Op 15 maart 1967 gedenken onze geliefde ouders en grootouders

HENDRIK VAN DER VEEN

en

MENNA VAN DER VEEN—
OUDMAN

hun 45-jarige echtvereniging.

Met hen zijn wij dankbaar voor deze rijke zegening.

Pine Grove:
Bernard - Bia Vroom.
Niagara Falls:
Bill - Jenny van der Veen.
Windsor:
Bob - Brenda van der Veen.
Sarnia:
Alef - Roelie Smit.
En kleinkinderen.

Dresden, Ontario.
P.O. 313.

1937 — 1967

The Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents their 30th wedding anniversary.

ADRIAN C. KOOL

and

CLASINA C. KOOL—
VANDE MEY

Hamilton, Ont.:
Nelly and Larry Dietz.
Jerry and Margaret Kool,
Louise & Lora.
Smithville, Ont.:
Art and Marilyn Kool,
Art & Patricia.
Hamilton, Ont.:
John and Rosemary.
Ineke.
Corry.
Wessel.

Hamilton, Ont.
452 Upper Wellington St.

March 17, 1967.

On January 23, 1967 our Lord took unto himself our beloved husband, father, and grandfather

LUBBERT WYMA.

Psalm 125:1 & 2.

Cohrane:
Mrs. L. Wyma—
Vander Veen.
Cohrane:
Mr. & Mrs. G.
Bysterveld.
Port Arthur:
Mr. & Mrs. Wm.
Wyma.
Cohrane:
Miss H. Wyma.
Cohrane:
Mr. & Mrs. H. Wyma.
Gadshill:
Mr. & Mrs. C. Baarda.
And 9 grandchildren.

Heden nam de Here uit ons midden weg mijn geliefde man en der kinderen zorgzame vader, behuwd- en grootvader

ARIE HOGENBOOM,

in de ouderdom van ruim 71 jaar.

Zijn heengaan was vrede.

De diepbedroefden:
C. M. Hogenboom—
Meerkerk.
W. P. Hogenboom.
A. Hogenboom—
Olieman
en kinderen.
M. A. Spier—
Hogenboom
J. H. Spier
en kinderen.

Mountain, Ont.
28 februari 1967.

De kerkeraad van de Chr. Ref. Church of Kemptville betoont haar leedwezen aan Mrs. A. Hogenboom en familie bij het heengaan van hun geliefde man en vader

ARIE HOGENBOOM.

"Veilig in Jezus' armen,
Veilig aan Jezus' hart.
Daar in Zijn teer erbarmen,
Daar rust mijn ziel van
smart."

De Here trooste de diepbedroefde familie.

The Boardmembers of the Hamilton District Christian High School Society wish to extend sincere Christian sympathy to MRS. JOHN COLENBRANDER and family, in the loss of a dear husband and father.

May the Lord comfort and sustain with His Word and Spirit.

Mr. Colenbrander served for many years as president and boardmember of the Hamilton District Christian High School Society.

The Lord in His infinite wisdom has taken up into His eternal rest our dear husband, father and grandfather

JOHN COLENBRANDER,

in his 57th year.

Psalm 121.

Elizabeth Colenbrander—
Bestebreurtje.
Ineke and John Bezuyen.
Jeffrey.
Sarah.
Margaret.
Fred, and Edna Boersma.

March 3, 1967.

50 Linwell Rd.,
St. Catharines, Ont.

We wish to extend our sincere sympathy to Mr. and Mrs. John Fennema and family in the passing away of their son and brother and our nephew and cousin

JOHN.

May the Lord of all grace comfort all of us in this deep sorrow.

Jarvis:
Mr. and Mrs.
P. Torensma
and children.
Oakville:
Mr. and Mrs.
B. Fennema
and children.
Caledonia:
Mr. and Mrs.
G. Miedema
and children.

Suddenly the Lord took to be with Him my beloved husband and our devoted father and grandfather

BOUDEWIJN KOOLE,

husband of Jacomina Sinke, formerly married to the late Maria van Langevelde,

in his 73rd year.

Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Middelburg:
Mrs. J. Koole—Sinke.
St. Catharines, Ont.:
Fam. P. Koole.
Naarden:
Fam. A. Koole.
St. Laurens:
Fam. L. Koole.
Jordan Station, Ont.:
Fam. M. Koole.
Embro, Ont:
Fam. J. Sinke.
Emmeloord:
Fam. D. Koole.
Souburg:
Fam. B. Koole.
Middelburg:
Fam. G. Koole.
Kloetinge:
Fam. L. Marinussen.
Voorschoten:
Fam. W. Koole.
Beamsville, Ont.:
Fam. M. Renkema.

"Blessed are they, who die in the Lord."

Middelburg, Ned.
Abeelseweg 8.

February 24, 1967.

God suddenly took unto Himself our dearly beloved mother and grandmother

WIMKE STIENSTRA—
nee DE BOER,

at the age of 66 years.

Romans 11:33-36.

London, Ont.:
Mr. Enzy Stienstra.
Grand Rapids, Michigan:
Mr. and Mrs.
Richard Stienstra.
London, Ont.:
Miss Tina Stienstra.
Chatham, Ont.:
Mr. Peter Stienstra.
Chatham, Ont.:
Mr. and Mrs.
Henry Stienstra.
Chatham, Ont.:
Mr. and Mrs.
Thomas Riedstra.
London, Ont.:
Mr. and Mrs.
Sander Postma.

47 Victor Street,
London, Ont.

March 6, 1967.

Girl, 21, who is driving a car for 4 years, would like

A RIDE TO FLORIDA

in March or April, preferably with other girl. Can take turns in driving. Please write under box # 1945 to Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont. or phone 957-3410.

FOR RENT IN HOLLAND

Our parents wish to rent their house in Dedemsvaart to married couple visiting Holland, while they are in Canada from June 10th, for approximately eleven weeks. G. H. Stryker, 25 Market St., Paris, Ont. Phone 442-2896.

For sale:

TWO STOREY BRICK HOUSE

7 rooms and bath, oil heated, garage, nice lot, good location on Main Street, Drayton. T. Spaling, Box 36, phone 53M, Drayton, Ont.

ATTENTION FARMERS!

If you are interested in a farm, look around Blyth District. Compare prices and farms. See Fieldman J. Heyink, R.R. 1, Blyth, Ont. or J. Hulzebos, R.R. 2, Brussels, Ont.

BAKERY AND HOME

in Selkirk, Ontario. This is a good business and has been in the same family since 1921. Owner wishes to retire. Financial statement available. Terms arranged. For more details contact Albert Pond, Dunnville, Ont. R.R. 9, 774-3350. Representing Harry Thomas Realtor, Hagersville, Ont.

DUTCH IMPORT STORE
FOR SALE

Good location on Plaza. $60,000 turnover and still growing. Box no. 1942, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Widower, 26 years, living in S.W. Ontario, would like

TO MEET LADY

Please write to # 1944, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

YOUNG MAN

for T.V. Service Shop. Must be able to do service calls on T.V.'s and Stereo's. Pleasant personality and ability to meet the public a definite requirement. Write, stating qualifications and experience, to Grantham T.V. Centre, 391 Vine St., St. Catharines, Ont.

Wanted:

HOUSEKEEPER

in family with 2 small children. Mother in hospital, for at least 4 months. Write or phone D. Scherpenberg, 446 St. Germaine Ave., Toronto 12. Phone RU 2-1788.

Alleenstaande weduwe, 52 jaar, biedt zich aan als

HUISHOUDSTER

bij heer alleen of in klein gezin. Bij voorkeur Vancouver, B.C. of omgeving. Brieven met volledige inlichtingen te zenden onder nummer 1943, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Ministerie van Financien

De voornaamste punten van de begroting voor 1967 zijn:

Uitgaven zullen met 361 miljoen dollar toenemen tot een totaal van 2193 miljoen dollar, daarbij vèrstrekkende invloed op de provinciale economie teweegbrengend.

Ontario's Bruto Provinciaal Produkt nam in 1966 toe met 9 procent tot 22.8 miljoen dollar. Tewerkstelling in de provincie steeg met 102.000 en werkloosheid werd tot een verhouding van 2,5 procent der arbeidskrachten beperkt.

De begroting van Ontario is gebaseerd op langdurige groei, het verwijderen van economische struikelblokken zoals het huizentekort, de verbetering der produktiviteit en om die personen en gezinnen die door de snelle veranderingen in de maatschappij waren achtergebleven in de maalstroom van het economische leven te passen.

Uitgaven voor onderwijs en trainingsprogramma's zullen met 35 procent stijgen om ongeveer 1.1 miljard dollar te bereiken.

Gezondheidsuitgaven zullen met 32 procent toenemen tot een totaal van 311 miljoen dollar.

De totale uitgaven aan sociale en gezinsdiensten zal tot 208 miljoen dollar stijgen waarvan 100 miljoen dollar van de federale regering kan worden teruggevorderd.

De begroting van de Corporatie voor Huisvesting in Ontario zal met ongeveer 63 procent worden uitgebreid.

Wettelijke subsidies aan schoolraden zullen met 60 miljoen dollar worden vermeerderd, daarbij de totale provinciale steun aan plaatselijke schoolraden op 444 miljoen dollar in 1967/68 brengende — een verhoging van 90% sedert het begin van het Ontario Tax Foundation Plan 4 jaar geleden.

Financiële hulp aan gemeenteraden zal aanzienlijk worden verhoogd om een niveau van bijna 1.2 miljard dollar te bereiken.

De nieuwe begroting houdt in dat 44¢ van elke dollar aan provinciale baten aan het plaatselijk bestuur zal worden overgedragen.

Een totaal van 258 miljoen dollar aan kapitaalfondsen zal worden besteed aan wegen, scholen, ziekenhuizen en andere natuurkundige aanwinsten noodzakelijk voor Ontario's toekomstige vooruitgang en welvaart.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Revenge:

DUTCH REFORMED STYLE

❷

by

Dr. Paul G. Schrotenboer

The coast at Durban in the province of Natal, with the harbour in the background. Due to its warm climate, thousands of holiday makers flock to this city during the winter season.

It was near the evening of our second day's traveling through Zululand that we neared Dingaanstad and the Theological College of the Dutch Reformed Church. The day had been hot and we felt grimy and tired. We were welcomed and ushered into the living room of the Rev. P. P. Stander, Rector of the theological college. After serving us a cool drink and 'gebak' and exchanging some light comments in the course of getting acquainted, our host offered to take us to the camp of Dingaan, chief of the Zulus. It was only a half mile away and it would soon be dark.

A few minutes later we stood on the parcel of ground where Piet Retief and his band of 70 Boers were murdered by the Zulu savages without hours after a peace treaty had been signed. We saw the monument that the Boers had erected over the spot; we walked to the place where Dingaan pitched his tent and then to the grave of Piet Retief. The chief item of interest was the text on a bronze plate of the treaty that the Zulus and the Boers had signed in 1838 prior to the massacre. This site marked the low ebb of the Boers' fortune in their Great Trek to the North.

The Trek, it is generally acknowledged, was the watershed of south African history. It marked the juncture at which affairs of three major South African groups, the English, the Afrikaners and the Bantus became inseparably intertwined. The clash in the Cape led to the departure of the Boers, which issued in the conflict of the whites and the non-whites. The whites stayed in the North and so did the Bantus, living side by side. Since 1840 the three have all contributed to the composition of South Africa, its peoples and its policies. The battle of blood between whites and non-whites soon ended but the conflict in ideas continued.

The Afrikaners today have not forgotten what Dingaan did to their national leader and the families of the Trekkers. In order not to ever forget they memorialized the events of the treachery of the Zulus and the eventual victory over them under Andries Pretorius. But they have done it in their own way. Theirs was the path of revenge.

On the very spot where Dingaan had his camp, with his warriors and hundreds of wives (whom he killed when they became pregnant for fear that they might bear a son who would usurp him) the Dutch Reformed Church erected a mission station, a school for Bantu children and a theological college for the training of Zulu pastors. The 'School of Revenge' is an institution to proclaim the gospel to the former enemies of the whites. A large church building, located on the spot that overlooks the former campsite of the Zulus and built to resemble a cow's head, with one horn shorter than the other, patterned after Dingaan's battle formation, is nearing completion. Revenge, ala Dutch Reformed! The Gospel in return for treachery.

If the Boers had been allowed unmolested by the English to occupy the lands they won in their battles with the Bantus, the history of South Africa would have been entirely different. For a while after the Great Trek, the English had no desire to exercise control over the scattered Boers in the North. The Boers' lack of money to pay taxes and their hostility to British rule helped pursuade the British to relinquish authority over the land above the Vaal River (this became Transvaal) in 1852. Two years later the English withdrew to the Orange River to permit the formation of the Orange Free State. The Boers had earlier conquered Natal but the English annexed this province and kept it.

The Boers established governments which were more democratic than was the Cape Colony of the British. But the rights of citizens in the land of the Trekkers was for whites only. In the Cape a qualified franchise, applicable to all races, was instituted. The difference in political ideas helped to widen the split between the descendants of the Dutch and of the English.

The English and the Boers were not destined to remain separate, however, for diamonds were discovered in Kimberly in 1870 and gold on the Witwatersrand in 1886. The interest and intrigue of the English in the Cape for the riches in the Dutch Republics and the ill-fated Jamieson raid led to an intensity of conflict that erupted in the war of 1899-1902. The English call it the Boer War and the Afrikaners the English War. The names themselves are indicative of the feeling as to whose responsibility it was that the war began.

The English won the war and drove a deeper wedge between them and the Afrikaners. People are living today who as children spent months living in the concentration camps where the English imprisoned the Afrikaners' women and children to force the Boers to surrender.

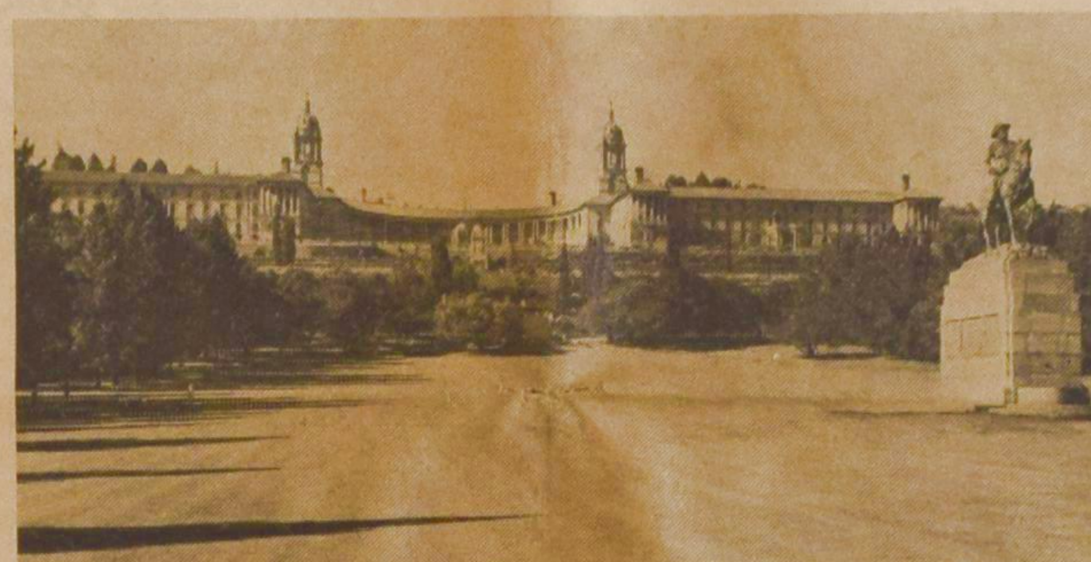
The daughter of one of them went with us to see the Vrouwen Monument in Bloemfontein when we visited the General Synod of the Dutch Reformed Church.

Our guide showed us the huge pillar with the figure of the mother with a dead child in arms. The monument was dedicated to the 26,000 women and children who lost their lives in the camps. The lady whose mother had spent part of her girlhood in one of the camps said that some of the deaths were caused from ground glass which had been mixed with the children's food. But, she added, my mother told us that although it was wrong of the English to treat us that way, we might not hate them for we were Christians.

One could hardly conclude, however, that the Afrikaners were entirely free from rancor or bitterness. Although the difference in idea on race relations cannot be explained entirely from the historical contest between the two white nationality groups, neither can the difference be understood apart from it.

Today the descendants of the Dutch outnumber those of the English by about 5 to 3. Together they comprise 3.5 million of the 18 million population. Since the Union in 1910, although the nation has stayed one, the legacy of the past has put its stamp on the ongoing march of events. The attempt by the English to suppress the Dutch language was not forgotten. The retention by the English of positions of influence in education, government and industry was a determining factor for the forming of the Broederbond after the First World War. The relation between the English and Afrikaner population improved considerably, a number of persons told us, after South Africa became a commonwealth a few years ago.

In 1948 the Afrikaners' Nationalist Party came to power. Reflecting on their fortunes in the entire century preceding this event Marquard wrote, "Afrikaners had had independent republics for fifty years before the end of the Boer War; and it took them another fifty years before they regained at the polling-booth what the Boers had lost on the battlefield. They had lost two economically weak republics and they had gained the Union of South Africa."

The Union Buildings in Pretoria with in the foreground the equestrian statue of Gen. Louis Botha, the first Prime Minister of the Union of South Africa. The Union Buildings was designed by Sir Herbert Baker and construction was completed in 1913, three years after union.

The Afrikaners still feel mistreated, however. Marguard says in *The Peoples and Policies of South Africa* that although the Boers are relatively free from rancor they still show the mentality of the Trekkers who were forced to leave the Cape. They feel that they are still being followed. Today it is not so much the English segment which is seen to oppress the Afrikaners as the rest of the world. It cannot be denied that the English in South Africa through their language, as well as through their ideas, have much easier access to and a more sympathetic audience in the rest of the world. Nor is the rest of the world ignoring South Africa.

South Africa's mandate over South West Africa was being discussed in the United Nations at the time we were on visit. It was then too that the press was sizing up the person of Johannes Balthazar Vorster, the new Prime Minister. A number of incidents in our stay will help to elucidate the feeling of the Afrikaners to the English world.

On a Sunday before the U.N. decision was taken we visited a few ministers and professors in Potchefstroom. Inevitably the discussion turned to the outcome of the UN debate. All agreed that South Africa could not expect a favorable vote. Someone said he was sure that the UN in wanting to take over South West Africa was looking for a pretext to form a military force there with which to invade South Africa itself. One of the ladies present said: If they push us into the sea, then we'll come to America.

Let me tell you about the message we heard in the church that same day. The sermon reflected the prevailing mood. It was a Christian response to a feeling of mistreatment.

The Rev. P. W. Buys of the Potchefstroom Reformed Church had chosen for his text the words, "Love your enemies, bless them that persecute you". That very week Tsefendas had been tried for the assassination of their beloved Prime Minister Hendrik Verwoerd. Must we love him? the preacher asked. In other countries, he continued, people misrepresent us and say that South Africa is a police state. How can we in such a time love our enemies? He made no attempt to gloss over the difficulties. One could almost feel the agony of the entire congregation as they struggled with the problem. Love our enemies in times like these? Their quandry, however, was no excuse, so they were told. The Rev. Buys said that the highest test, yes, the heart of Christian faith is one's love for his enemies.

Mr. Buys gave this answer: We must begin to obey the love commandment by reflecting on what God did for us in His Son. We must become fully aware of His love for us while we were yet enemies. How could *He* love? Yet He did. His love commandment to us therefore is a demand of thankfulness. Only in the light of God's great gift can we today carry out His will.

The preacher gave four guidelines how, in the spirit of thankfulness, His people could love their foes: (1). They should see that the enemy was an agent in the hands of the Lord to test them whether they were true disciples; (2). The testing should make them realize that hatred is the power of sin and therefore its presence in the heart of the Christian should force him to confess humbly and pray God for a change in heart; (3). They must realize that no human heart is free of enmity against God and that perhaps they themselves had given occasion to their enemies to vent their hatred. This should lead to a self examination; (4). The enmity which others showed to the Christians in South Africa placed them before a decisive choice: they could either increase the hatred by hating in return according to the natural drive of the heart or they could fall on their knees and ask God to give them the power to forgive, courage to return good for evil, and power to love their enemies.

On another day I sat next to a sugar farmer who had been delegated to the General Synod of the Dutch Reformed Church. He was a large fellow, and talkative. I asked him a question you might also have asked: "What kind of a man is the new Prime Minister Vorster?" The man drew his shouders back and said: "I spent two years with Vorster in camp during the war. We slept together all that time. He is a born leader." "Well, I asked, "what about the reports that at that time he was a Nazi sympathizer?" "Never!" was the vigorous reply.

When World War II broke out, the Afrikaners' memories of the camps of the English War were not yet obliterated from their minds. Some of them in the early years of the war likely had some sympathy with the Germans, until it became apparent what kind of leadership the Nazis gave. But this could well be interpreted as much or more an antipathy toward Great Britain as sympathy for the Germans. It is only by the stretch of a wild imagination that the Nationalism of South Africa can be compared to the Nationalism of Germany in Hitler's day.

I want to relate another incident. This occurred in Capetown at the home of Dr. J. S. Gericke, moderator of the General Synod. He gave an example of how the news is made in South Africa and reported in the United States. A television company of the U.S., he said, had asked Mr. Vorster for an interview. He gave them an hour's time and answered frankly all the questions they asked. One question was: Why do you whip the Bantus in South Africa? In reply Mr. Vorster said: "We do not whip people in South Africa; we cane them. This is part of the legacy which we got from the English. What is more, we do not cane only Bantus, we do the same to the whites, if they deserve it. And if you want to know why we cane people ,then remember that my father caned me when I was a boy, just as your father caned you when you were a lad." When the film was televized in New York, only a few feet of it were used. The news commentator made an introductory comment on the fact that the Prime Minister of South Africa had explained why people are caned in South Africa. That part was then shown in which he said that his father had caned him and there it was cut. That is how the impression was created, so Dr. Gericke said, that Mr. Vorster was a mentally sick man who was now taking reprisals on the Bantus because of his own unhappy childhood. "When we know that this happens," Dr. Gericke said, "then we say, what is the use?" If this is the way the news was reported, then the Afrikaners has a just grievance.

Not all the news on South Africa is distorted, however. Flying to Europe, I picked up the KLM copy of Newsweek. It carried an extended interview with B. J. Vorster. So far as I could judge it had not in any way been tampered with. It was an accurate reflection of many opinions we had heard from Afrikaners. It's the side of the story you do not often hear.

The Afrikaners could practice more of their own style of revenge on the masses in the world today who oppose their policies on race relations.

DUTCH REFORMED CHURCH BUILDS IN LESOTHO

After trying for seven years without success to obtain permission to build a church in Lesotho (formerly Basutoland) now so many places are available, Die Zendingsblad reports, that the mission of the Dutch Reformed Church in South Africa has not enough funds to erect the buildings.

The government of Besutoland, which was not kindly disposed to the Dutch Reformed Church, forbad the erection of church buildings. It did however, permit the use of a thatched hut as a building for prayer. The Christians got permission to enlarge the building and in their joy that they finally had a building for worship, mentioned on the programme of dedication that a c h u r c h building was dedicated. A meeting of dedication was held in February, 1961. The joy was of short duration, however, because the district captain heard that the structure was called a church building and ordered it razed.

The following year the house of an evangelist was put to use for worship purposes. When protests were lodged against this, the services held there were halted. In 1964 the church engaged a Basuto evangelist who had full rights of owning a dwelling. Through tact and hard work he was able to obtain religious liberty for the Dutch Reformed Church in Lesotho. In May, 1966 a church with seating capacity for 300 was dedicated in Teyateyaneng.

In addition to the native evangelists, there are now three Dutch Reformed missionaries in Lesotho serving five congregations. (RES)

A.R.S.S.

AN ASSOCIATION FOR THE ADVANCEMENT OF CHRISTIAN SCHOLARSHIP

ANNOUNCING TWO BIG EVENTS on MARCH 10 and 11

1. **PUBLIC MASS MEETING**

speaker: dr. jan dengerink

(secretary of directors & curators free university)

topic: God's kingdom is coming? you'd better believe it!

friday, march 10, 1967 at 8 p.m.
second christian reformed church of toronto
265 albion road, rexdale, ontario

2. **ANNUAL MEETING OF MEMBERS**

IMPORTANT BUSINESS

(including elections, opening institute and the proposed constitution)

short speech: dr. hendrik hart

topic: don't let them spoil it! for Christ's sake!

saturday, march 11, 1967 at 10 a.m.
toronto district christian high school
8th avenue, woodbridge, ontario

coffee, lunch and tea served free of charge! lodging available!

for lodging cal! rev. michael devries before march 3, 1967 or write:
26 conifer drive, etobicoke, ontario
telephone: 621-4513

LOVE NOT ONLY WITH WORDS BUT ALSO IN DEEDS

In one of the congregations a committee raised about $3,500.00 as a gift for a downpayment on a house for a family whose husband and father is not allowed anymore to work because of health reasons.

The committee wrote: "This was the result of about 150 answers to our call. In some cases whole families worked together, yea even, in a case, the amount was raised by the children, the parents being unable to contribute at this moment. In addition the house-owner dropped something of the price; a better than normal mortgage was acquired at a lower than normal interest. Lawyer and real-estate did not send any bills for fees.

In conclusion our gratitude is great towards the Lord who inclined so many hearts in love."

(Canadian Reformed Magazine.)

WHAT YOU SHOULD KNOW ABOUT PAINTS

New York (NAPS) — Whether you're planning to paint your house soon — or are just thinking about giving the old homestead a facelife — this brief brush-up of painting tips can bring you rewards in both time and money saved . . . and help make the job go faster.

Remember that bargain paints aren't always what they seem. You may have to repaint sooner with cheap paint, so your work is increased and your expenses are subsequently higher than if you'd bought a quality paint to begin with.

Probably the greatest boon to the non-professional painter in recent years has been the development of latex paint.

Latex paints are generally thick enough so that they don't drip or spatter when they're applied, saving you time by reducing the need for fussing with drop cloths. Most are odorless and can be scrubbed after a few days.

Since all latex paint can be thinned with water, your tools can be cleaned up with ordinary soap and water.

Beyond these general characteristics, however, latex wall paints vary considerably from brand to brand. Before you buy, check label directions to find out how much coverage you'll get from the paint, and whether or not you'll need a second coat.

Painting the exterior of your house is probably the hardest, yet most important, painting job that homeowners face. But there are ways to make this job easier, too. Latex paints have been developed that can be used safely outside. Exterior latex offers all the advantages of interior latex; however, surface preparation is even more important.

Some manufacturers recommend scrubbing down the exterior surface with a stiff brush and strong detergent to remove dirt and chalk from the old paint. But you can save this step by adding a special penetrating, bonding chemical called PBL to latex house paint before you use it.

Whatever brand you use, read the label directions thoroughly before you leave the store to know what work you're getting yourself in for, then follow the directions when you get to the actual painting. You can save yourself a lot of grief — and premature repainting — by following the manufacturer's recommendations for surface preparation and application.

Painting outside usually means a large quantity of paint. If you're using a roller, use a clean, watertight wheelbarrow as your roller pan. You can dump in a gallon at once, saving all the time you'd normally use refilling a regular roller pan. If you use latex paint, you can wash the wheelbarrow down with a garden hose when you've finished painting.

Generally, the rougher the surface you're painting, the longer the nap of the roller cover should be. The long fibers help force paint into the valleys and crevices of a rough surface. Short fibres give you a smoother coat on smooth surfaces.

Most rollers have a hollow, threaded handle into which you can screw an extension handle. This not only enables you to reach ceilings without a ladder, but can also save you a lot of stooping when you paint floors. Use the extension handle for walls, too. You can paint from floor to ceiling in one stroke without even bending.

Roller manufacturers are continually coming up with special rollers for special jobs. There's even a roller for painting round poles or pipes where only a brush would do the job before. Check your paint dealer's stock the next time you have a difficult shape to paint.

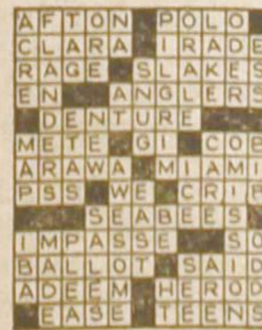
Rollers can save you a lot of work outside, too. Buy one of the right size with the proper nap length for the type of siding or trim you plan to paint. If yours is a one-storey house, you can probably use an extension handle, and avoid the trouble of struggling with a ladder.

These tips won't make painting painless, but they'll help save you time and work. By heeding them, you'll save money in the long run and reduce that pain in your neck that comes with the thought of painting.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Lean
5. Mexican dollar
9. Cost
10. Sultan's decree
12. Vex
13. Glowing ardor
14. Edible root
15. Continent: abbr.
16. Merit
17. Left-hand page
18. Pulled away
20. Trials
22. Bering or Baltic
25. Rap
26. Ducks
28. Common suffix
29. Foes
31. Liberates
32. Greek letter
33. Point aimed at
36. Type measure
37. A size of coal
38. Related
40. Close noisily
41. Schemes
42. Celerity
43. Acting and others
44. Leaf cutters

DOWN
1. Cocked hats
2. Eye of bean
3. Sherbet
4. Compass point
5. Pastry
6. Blundered
7. River in Yugoslavia
8. Smell
9. Nettle
11. Sea eagle
13. Miss
15. Kitchen appliance
18. Dry, as wine
19. Regard
21. Female deer
22. Capuchin monkey
23. Components
24. Relieve
27. German spa
30. Require
31. City in Michigan
33. Breach
34. Bulging jar
35. Like a wing
37. Time gone by
39. Letter
40. Forbid
42. Exclamation

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Pineapple Chiffon Pie Sweet And Light Treat

By ALICE DENHOFF

HOW ABOUT sweetening up things with some delicious desserts, light, lovely and the ideal way to end hearty winter meal? As our first offering, we suggest:

PINEAPPLE CHIFFON PIE

- 1 envelope plain unflavored gelatin
- ¼ c. cold water
- 4 eggs, separated
- ⅓ c. honey or sugar, or ½ c. light corn syrup
- ¼ tsp. salt
- 1 tbsp. lemon juice
- 1 c. (9 oz. can) crushed pineapple and syrup
- 9 in. baked pie shell

Soften gelatin in cold water. Beat egg yolks, add honey or sugar or corn syrup, salt and lemon juice. Cook in double boiler until of custard consistency, stirring constantly. Add softened gelatin and stir until dissolved. Cool, and when mixture begins to thicken, fold in stiffly beaten egg whites and pineapple. Turn into baked pie shell or crumb crust and chill.

Just before serving, garnish top with whipped cream and pineapple tidbits, if you want to do things up right.

HAWAIIAN PARTY CAKE

- 1 envelope plain unflavored gelatin
- ¼ c. each cold water and hot water
- ¼ c. sugar
- 1 c. unsweetened pineapple juice
- 2 tbsp. lemon juice
- ¼ tsp. salt
- 4 slices canned pineapple
- ½ c. maraschino cherries
- 1 sponge cake, 9-in. layer

Soften gelatin in cold water and dissolve in hot water. Add next 4 ingredients. Chill until mixture begins to thicken. Arrange pineapple slices in bottom of 8-in. layer cake pan which has been rinsed in cold water. Place cherries in center of pineapple slices and around sides of pan. Chill until firm. Unmold on top of cake layer. If desired, garnish with whipped cream.

This serves 6.

INDIVIDUAL ALASKAS

- 4 egg whites
- ¼ tsp. vanilla
- ¼ c. sifted confectioners' sugar
- 1 pint ice cream
- 6 individual sponge cake shells

Beat egg whites until stiff but not dry. Add vanilla extract. Add sugar gradually. Continue beating until meringue stands in peaks.

Divide ice cream into 6 equal parts and place a portion in center of each cake shell. Cover cake and ice cream with meringue. Place on a cookie sheet and brown quickly at 450°F. for about 5 min. Serve at once.

Or make Alaskas oven-ready in advance. Keep frozen for as long as 2 weeks in freezer or for 2 days in refrigerator freezing compartment.

George Philias Vanier ✝

Een Plichtsgetrouw Canadees

Op 78-jarige leeftijd stierf, op zondag 5 maart, nog geheel onverwacht aan een hartaanval, de gouverneur-generaal, die in Canada, evenals zijn vrouw, een uitnemende reputatie verwierf.

Ofschoon een gouverneur-generaal met de politiek als zodanig weinig heeft uit te staan, zijn invloed op het Canadese volk kan moeilijk worden onderschat. Overal waar hij sprak gaf hij onverbloemd te kennen dat Canada naar eenheid moest streven. De grijze veteraan, die gedurende de eerste wereldoorlog op het slagveld in Frankrijk toonde over veel moed en heldhaftigheid te beschikken, moest van de extreme ideeën van sommige Frans-Canadese burgers niets hebben, ook al schaamde hij zich zijn afkomst niet.

Geboren te Montreal op 23 april 1888, waar hij zijn opleiding voltooide om in 1911 zijn graad in de rechtsgeleerdheid te behalen, was hij ervan overtuigd dat het Franse volksdeel haar identiteit moest bewaren, ook al vormde het een eenheid met het Engels-sprekende volksdeel van Canada.

Toen dan ook de eerste wereldoorlog uitbrak drong hij er bij de regering op aan een Frans-sprekend regiment te vormen. Zodoende werd het Van Doos regiment gevormd en trok hij in 1915 met 'zijn' mannen naar Frankrijk, waar hij gewond raakte, zodat zijn been moest worden geamputeerd.

Mr. Vanier werd gekenmerkt door zijn plichtsbesef, zowel tegenover God als tegenover zijn medemens. Toen hij op 71-jarige leeftijd zijn functie als gouverneur-generaal aanvaardde sprak hij aan het begin van zijn rede een gebed uit:

> May Almighty God in His infinite wisdom and mercy bless the sacred mission which has been entrusted to me by Her Majesty the Queen and help me to fulfill it in all humility. In exchange for His strength I offer Him my weakness.

Dit gebed tekent de voormalige gouverneur-generaal. Alles wat hij deed beschouwde hij als een 'sacred mission'. Als een gelovig lid van de Rooms Katholieke kerk, stak hij zijn overtuiging niet onder stoelen of banken. Het stond voor hem vast dat de gunstige weersomstandigheden gedurende de aftocht van de Geallieerden te Duinkerken niet toevallig was.

In zijn toespraken, met name tot de jeugd, bond hij het gehoor op het hart om bij hogere morele waarden te leven dan tegenwoordig worden aangeprezen. Vooral de toekomst van het gezin had zijn volle belangstelling. Vandaar dat hij het Vanier Institute of the Family stichtte. Dit instituut heeft tot doel de sociale en maatschappelijke veranderingen van onze tijd te bestuderen en na te gaan in hoeverre deze invloed hebben op het gezinsleven.

Inderdaad verliezen we in Mr. Vanier een toegewijd en plichtsgetrouw Canadees, die wij in hoge ere zullen houden en wiens naam wij met dankbaarheid zullen blijven gedenken.

"Salem" Rapporteert

Het bestuur van "Salem Christian Association Inc." vergaderde opnieuw op zaterdag 28 januari 1967, ditmaal in een der lokalen van de Toronto Rehoboth kerk. Zoals gebruikelijk willen wij U op de hoogte brengen van de voornaamste punten die daar besproken werden.

FINANCIEN

Rev. J. van Harmelen legde als penningmeester aan het bestuur een gedetailleerd verslag over betreffende de financiële gang van zaken gedurende 1966. Dit verslag zal ook de leden toegezonden worden, zodat zij op de komende jaarvergadering het hunne kunnen zeggen. Echter geven wij hier enkele belangrijke cijfers.

De inkomsten bedroegen in totaal $45.816,25 (1965 - $27.769,91), hetwelk laat zien dat de belangstelling en liefde voor het werk van "Salem" groeiende is. Het leeuwenaandeel kwam uit de Chr. Ref. Church, maar niettemin kwam er toch ook een kleine $5000,00 van diakonieën en leden van de andere samenwerkende kerken.

De onkosten waren hoger, voornamelijk door de benoeming van een administrateur, promotie-kosten en de aankoop van kantoormeubilair. Deze kosten werden echter ruimschoots vergoed door grotere inkomsten.

De hypotheek op het land in Brampton werd geheel afgelost en het kapitaal van de vereniging bedroeg op 31 dec. 1966: $118.651,85 (31 dec. 1965: $80.189,92). Er is dus overvloedig reden tot dankbaarheid voor deze resultaten!

OPENINGSDATUM PSYCHIATRISCHE INRICHTING

In consultatie met de Medical Advisory Committee werd besloten de opening van de inrichting te Brampton een jaar te verschuiven. De voornaamste oorzaak hiervan is de moeilijkheid om het benodigde leidinggevende personeel tijdig aan te trekken. Deze personen komen wel beschikbaar in 1969, zodat opening in 1968 ons voor grote moeilijkheden zou plaatsen. Bovendien geeft dit uitstel de architect en bouwcommissie de gelegenheid om niet overhaaste beslissingen t.a.v. de bouw van de inrichting te nemen. Ook mogen wij aannemen, dat de financiële basis voor de bouw dan sterker is. Vanzelfsprekend is dit besluit na ernstige overweging genomen en niet zonder enige teleurstelling. Echter meenden wij zo te moeten handelen in overeenstemming met de aan ons gegeven verantwoordelijkheid.

JAARVERGADERING

Zoals wij in een vorig rapport reeds vermeldden zal de 6e jaarvergadering ditmaal weer in de Chr. Ref. Rehoboth Church gehouden worden op zaterdagmiddag 1 april 1967. Een volledige agenda, de namen van candidaten voor de bestuursverkiezing, verslagen en voorstellen zullen aan de leden toegezonden worden. De spreker zal zijn Mr. H. Feenstra van London, Ontario.

SALEM SUNDAY 1967

In overeenstemming met de A.O.D.C. zal deze speciale collecte in de aangesloten kerken op zondag 2 april 1967 gehouden worden. We hopen van harte dat deze collecte opnieuw een groot succes mag worden. Nog steeds verdient Salem een grote plaats in uw hart! Is het teveel gevraagd, dat U nu reeds regelmatig wat opzij legt, zodat U in staat bent uw daad van barmhartigheid een royale daad te doen zijn?

Casper C. Vanderiet

Kerknieuws

Calls received:

Brampton (II), Ont., Rev. J. J. Hoytema of Cobourg, Ont.

Edmonton (III), Alta., as minister of evangelism, Rev. A. P. Verburg of Phoenix, Arizona, U.S.A.

Hamilton (Mountain), Ont, Rev. H. Mennega of Dresden, Ont.

Acton, Ont., Rev. J. A. Quartel of Hamilton (Immanuel), Ont.

Call declined:

Collingwood, Ont., Rev. H. Mennega of Dresden, Ont.

TEACHERS WANTED

"In Beautiful British Columbia" the Ladner Christian School will need an experienced

PRINCIPAL

(grades 6 & 7). Please send application and references to Mr. A. Terpstra, 4709 - 47th Ave., Ladner, B.C. Location 15 miles S. of Vancouver, B.C.

The Galt Christian School, after the appointment of her principal, is still in need of

ONE TEACHER

for the grades 1, 2, 3, 4, in a brand new school, surrounded by a beautiful scenery of hills and valleys, for the schoolyear 67-68. Please send your applications and inquiries to the Secr. John Hennink, R.R. # 1, Galt, Ont. Phone 621-6119.

The Timothy Christian School of Williamsburg will be in need of a

TEACHER

for the 67/68 schoolyear to teach grades 1-2-3.

Send applications to Mr. E. Dentz, R.R. # 1, Iroquois, Ont.

TEACHER REQUIRED

for grades 3 and 4 to replace Staff member upgrading his qualifications. Alliance Salary Schedule offered. Apply to Holland Marsh Christian School, Mr. C. A. Radder, Secretary, R.R. # 2, Newmarket, Ont

---

Centennial Christian School, Terrace, B.C. requires a

TEACHER

for the intermediate grades.

For further -information please write: Calvin Christian School Society, Box 317, Terrace, B.C.

ABBOTSFORD Christian School, in the heart of the beautiful Fraser Valley of British Columbia needs for the next school year

1 TEACHER for grade 2,

1 TEACHER for grade 3, and

2 TEACHERS for the Junior High School

qualified to teach anyone of the following subjects: English, French, Social Studies.

Applications or letters of inquiry may be sent to the Principal Mr. J. Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

The John Knox Christian School of Woodstock will need

TEACHERS

for the schoolyear 67-68.

Please send your applications and inquiries to the Principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ont.

BROCKVILLE, ONT.

The John Knox Christian School requires

A TEACHER

for the intermediate grades — schoolyear 1967/68.

Please send applications and inquiries to Mr. G. Endhoven, Principal, 49 Bartholomew St., Brockville, Ont.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The Calvin Christian School of Victoria, B.C. cordially invites applications from

TEACHERS

for its primary and intermediate grades to fill three vacancies in 1967-1968. Send your inquiries or applications to the Principal, Mr. H. van Huizen, 2560 Shelbourne Street, Victoria, B.C.

Why not teach in OSHAWA?.... The Immanuel School requires for the next school year

TEACHERS

for the intermediate grades. Salary according to the Ont. All. Schedule. Send your applications to the Principal Mr. Wm. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

The Smithers Canadian Christian School is in need of

THREE TEACHERS

for 1967-68. One for grade 1 (one), one for either grade 3 or combined grade 4 and 5, and one qualified to teach **Mathematics and Science** in grades 8, 9 and 10.

Please send applications or inquiries to: The secretary H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Immanuel Christian School, Lethbridge, Alberta, will have

SEVERAL VACANCIES

in grades two through six and in the Junior High Social Studies Department.

Teachers interested in securing positions in our school are invited to send letters of inquiry to the Principal, John Nieboer, 1119 - 12 Street "B" North, Lethbridge, Alberta.

The Thunder Bay Christian School will need

TEACHERS

for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

Calvin Christian School of Drayton needs

ONE TEACHER

for grades 5 & 6 for the 67/68 schoolyear. Please contact the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ont.

The Calvin Christian School of Chatham will be in need of

TEACHERS

for various grade levels.

Please send letters of inquiry or application, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. John Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL

and

TEACHERS

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

DUNDAS, ONT.

The Calvin Christian School (5 rms.) requires a

PRINCIPAL

and

Primary or Junior TEACHER

commencing September, 1967.

A new 3-bedroom home is available adjacent to the school.

Please send your application to Mr. John Stronks, Ofield Rd. N., R.R. 2, Dundas, Ont.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

MALE - PRINCIPAL

startng this fall in its three-room school. Please send applications and inquiries to: P. A. Schaafsma, 254 North Park St., Belleville, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of a

PRINCIPAL AND A TEACHER

for the intermediate grades.

Please send your application to the Principal, Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The Ebenezer Christian School of St. Thomas, Ont. requires for Sept. '67

TWO TEACHERS

for grades 1-2 and 3-4. Please send applications and inquiries to J. Groenenberg, 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

Due to further studies of her present principal, the Brantford Christian School invites applicants for the position of

PRINCIPAL

for the school year 1967/68; and also for a

TEACHER

for the middle grades.

Please send your applications, stating qualifications and experience to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ontario.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs a

GRADE 2 TEACHER

starting immediately.

For next term:

A PRINCIPAL AND A GRADE 1 TEACHER

House available.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines needs

SEVERAL TEACHERS

for all grade levels, especially for the primary grades and

A SCIENCE TEACHER

for junior high. This 10-room school hopes to open grade X next September.

Please apply to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

The Wallaceburg District Christian School will need

TWO TEACHERS

for grade 1-2 and 5-6, '67-'68 schoolyear. Please send applications, stating qualifications and references to Mr. Wm. Sluys Jr., R.R. 1, Dresden, Ont.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will have vacancies in September, and invites applications from

TEACHERS

State: Qualifications, experience, and grade preference. Write to: Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

Are you interested in joining the Staff of the Fruitland John Knox Memorial Christian School, 8 rooms, as a

PRIMARY OR JUNIOR TEACHER

for the 67/68 school year?

Contact the Principal John E. Top, Box 27, Fruitland, Ont.

Toronto District Christian High School

Requires for the school-year 1967-1968

ADDITIONAL TEACHERS

in:

- English.
- History.
- Commercial Subjects.
- Girls Physical Education (a lady teacher).

For information and application write to the Principal, Miss A. G. J. Masselink, Box 527, Woodbridge, Ontario.

The Houston Christian School, in the beautiful Bulkley Valley of British Columbia, will need a

TEACHER

for grades 3 and 4, starting Sept. 1st, 1967.

For further information and for applications, stating qualifications and experience, please contact the Secretary, John Vander Ploeg, Box 250, Houston, B.C., phone 845-7709.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

The 'Calgary Christian School' has openings for

TEACHERS

for grades 1, 4, 5 and Junior High for the 1967-1968 school term. Please contact Mr. G. VanderVeen, Principal, 2839 - 49 Street S.W., Calgary, Alberta.

Due to expansion and study plans of three of our teachers, we invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a 15 room school system.

We are especially looking for teachers able to specialize in Physical Education, Art, and Music.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

Fraser Valley Christian High School will need

THREE ADDITIONAL TEACHERS

next year: Commercial-English, Biology-Chemistry-Physics, Social Studies. Your talents are necessary in our young and growing high school. Enjoy the beauty of the Pacific Northwest and apply now. Send your application to: Mr. Sid Van Der Laan, Prin., 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

The Calvin Christian School in Trenton will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 67/68 schoolyear. Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

The Canadian Christian School of Jarvis needs a

PRIMARY GRADE TEACHER

after the Easter holidays till the end of the school year.

Who can and will help us out?

Also needed

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. P. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

Calvin Christian School, Winnipeg, Manitoba, will need a qualified

PRINCIPAL TEACHER

for the 1967-68 school term. Please send applications stating qualifications, experience and references to Mrs. B. Ryzebol, Box 115B, R.R. 5, Winnipeg, Manitoba.

Calvin Christian Schools, Edmonton, Alberta, invite applications from

TEACHERS

interested in teaching grades one through ten. Salary for beginning degree teachers is $4500.00.

Send all correspondence to Mr. H. Konynenbelt, Principal Calvin Christian School East, 36th St. & 115th Ave., Edmonton, Alberta.

The Calvin Chr. School of Kingston will be in need of

A TEACHER

preferably qualified, for the lower grades, per Sept. '67.

Please send your applications and information to: H. Van Rossum, Principal, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

The Georgetown District Christian School will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1967-1968.

Please send applications stating qualifications, experience, and references to the Principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing Street, Georgetown, Ont.

HOOGENDOORN BEROEP AFGEWEZEN

KELSEY: "A PARTIAL SUCCESS!"

Na bijna vier maanden van beraad heeft het Ontario Court of Appeal uitspraak gedaan inzake het beroep van Dirk Hoogendoorn. De lezers zullen zich herinneren dat Mr. Hoogendoorn, na het afwijzende besluit van het Ontario Supreme Court, beroep had aangetekend tegen het feit dat hem geen gelegenheid gegeven was om bij het arbitrage onderzoek aanwezig te zijn en zijn gewetensbezwaren kenbaar te maken. De arbitrage rechter, County Judge G. H. F. Moore, was in maart 1965 benoemd kort na de acht dagen lang durende staking van de Steelworkers op de fabriek van Greening Metal Products and Screening Equipment Ltd. in Orangeville. De Steelworkers staakten omdat Hoogendoorn weigerde verplichte contributies te betalen aan de Union. Hij weigert dat nog omdat zijn geloofsovertuiging onveranderd is.

Hoogendoorn wist niets af van dat arbitrage onderzoek. Toch, en dat bleek later, bleek de kern van het dispuut tussen de Company en de Union Hoogendoorn zelf te zijn. Judge Moore gaf opdracht aan de Company Hoogendoorn te ontslaan als hij binnen een bepaalde tijd niet tekende voor het afhouden van Steelworkers' contributies.

Hoogendoorn was en is betalend lid van de Christian Labour Association of Canada en, omdat hij niet voor een "freeloader" wilde versleten worden (het zat hem niet in het geld immers) bood hij aan het dubbele van Steelworkers' contributies aan het Rode Kruis te betalen. Het mocht niet baten.

Zo'n arbitrage uitspraak als van Judge Moore is volgens de wet van Ontario bindend. Daar heeft ieder zich aan te houden. In beroep gaan is ook niet mogelijk. Tenzij... tenzij iets gebeurt dat in strijd is met "natural justice", waaronder verstaan mag worden dat een veroordeelde het recht heeft en de kans moet krijgen zichzelf te verdedigen. Die kans kreeg Hoogendoorn niet en op deze grond werd eerst beroep aangetekend bij het Ontario Supreme Court en daarna bij het Ontario Court of Appeal. Daar moet je voor aanvragen en het moet goedgekeurd worden. In beide gevallen werden de aanvragen voor beroep aantekening geaccepteerd.

Op 9 en 10 november van vorig jaar werd Hoogendoorn's standpunt op kundige wijze verdedigd door Mr. Brian A. Kelsey, de advocaat van de C.J.L. Foundation, voor de rechters Laskin, Schroeder en Wells van het Ontario Court of Appeal. In de uitspraak die 16 februari openbaar werd bleek dat deze drie rechters niet tot een eenstemmige beslissing konden komen. Rechter Wells verklaarde in een afzonderlijke uitspraak dat zijns inziens Hoogendoorn's beroep ten volle gewettigd was. Hij grondde dit op het feit dat aan de eisen van "natural justice" niet voldaan was. Rechter Wells zei:

"Without questioning anyone's good faith, I am of the opinion that Hoogendoorn, under all the peculiar circumstances, which I have indicated, was entitled to be heard....

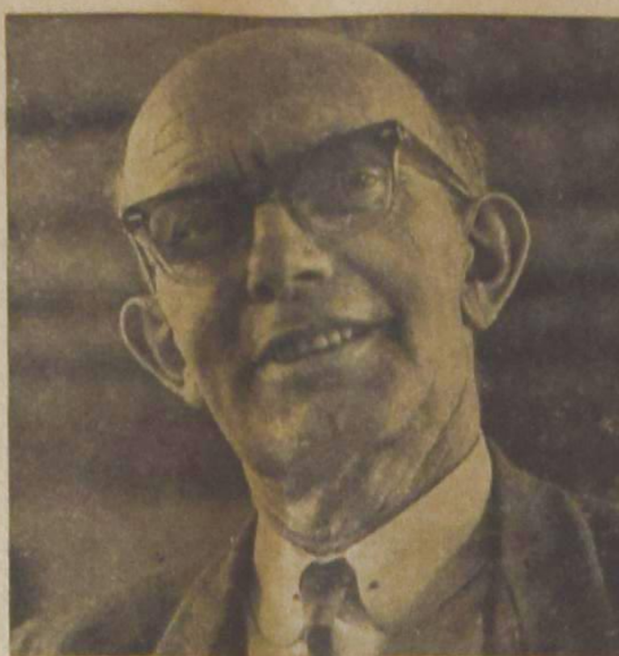
I would accordingly quash the order made by the learned arbitrator and direct that he re-hear the matter upon notice to Hoogendoorn or his solicitors.

He should hear what representations Hoogendoorn or his counsel have to make to him, if they are so advised. On the basis of that and other material before him he should make his finding and the questions referred to him."

Helaas vond dit geen bijval bij de twee andere rechters. Integendeel, de rechters Laskin en Schroeder verklaarden Hoogendoorn's beroep ongegrond. In een uitvoerig gedokumenteerde uitspraak, samengesteld door rechter Laskin, verdedigden ze Judge Moore's standpunt (en tevens dus van rechter Grant van het Ontario Supreme Court), dat, volgens de collectieve arbeidsovereenkomst, Hoogendoorn verplicht was om financiële steun te geven aan de Union. Toch waren deze twee rechters het niet helemaal eens met Judge Moore: ze verwijderden de uitspraak van de arbitrage rechter dat de Company Hoogendoorn diende te ontslaan mocht Hoogendoorn blijven volharden in zijn weigering. Daartoe had de arbitrage rechter, volgens Laskin en Schroeder, geen bevoegdheid ontvangen.

B. A. Kelsey, LL.B.

Dirk Hoogendoorn

Dit, alsmede het positieve geluid van rechter Wells, deed Mr. Kelsey ontvallen: "I am happy with the result: it's a partial success!"

Vonden de twee rechters Mr. Hoogendoorn's standpunt bewonderenswaardig? Nee, immers iemands godsdienstige overtuigingen zijn niet ter zake in de huidige arbeidsverhoudingen. Rechter Laskin zei:

"I find nothing admirable in the applicant's stand. Our society secures to everyone the right to adhere to a religion of his choice and to hold a self-determined political creed. It does not, however, give liberty to insist on religious conviction or political creed or both in contexts which the law does not regard as relevant to their free enjoyment and as a ground for thwarting agreements binding on all irrespective of religious or political persuasion. This is presently the case in labour relations."

Waar het op aan kwam staat in de laatste paragraaf van de meerderheidsbeslissing:

"The judgment in appeal should be affirmed, subject to the excision from the arbitration award of the supplementary direction to the Company to discharge the applicant if he fails to comply with the request to authorize monthly dues deductions. The respondent Union is entitled to the costs of the appeal, but there should be no order as to costs of the Company."

Dus, wat betreft de onkosten van de Steelworkers in deze rechtzaak, deze komen ten laste van de C.J.L. Foundation. Het totale bedrag is nog niet bekend.

Zoals U al weet werd Hoogendoorn vorig jaar juli officieel ontslagen. Sindsdien heeft hij een andere werkkring gevonden. Hij, tezamen met Mr. Kelsey en het bestuur van de C.J.L. Foundation hopen spoedig te overleggen welke stappen verder genomen moeten worden. Een eventuele beroep aantekening bij het Supreme Court of Canada dient binnen zestig dagen te geschieden.

In een "press release" zal de C.J.L. Foundation haar gedachten weergeven over de inhoud van de minderheid- en meerderheid-beslissingen. Verder nieuws hopen we zo spoedig mogelijk aan U door te geven. Lees ook Uw eigen courant want de recente uitspraak van het Ontario Court of Appeal werd wijd en zijd in de pers gerapporteerd.

De zaak der vrijheid gaat ons allen aan. Help mee in ons strijden om recht en gerechtigheid, onder God's zegen, te doen zegevieren. Nu vooral komt het er op aan dat U Uw steun gaat of blijft geven. Het lidmaatschap bedraagt slechts $10 per jaar. Zendt Uw bijdrage, groot of klein, naar het onderstaande adres.

S. De Jong,
C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja ....
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.